

Acariemartin

Jesusbarnets kärleksfulla hjärta

– mysteriet som sammanbinder

familjen Martin och lilla Thérèse och familjen Pierre
och Barbe Acarie

av

Göran Fäldt

S:ta Teresa av Jesus uppenbarar sig för Madame Acarie 1601 och 1602.

S:ta Teresa, kyrkolärare, syns uppe till höger i målningen.

Madame Acarie maka, mor och mystiker under Motreformationens tid -
som änka den saliga karmeliten Marie av Inkarnationen.

Målning från 1600-talet

De heliga Louis och Zélie

Den heliga Thérèse av Jesusbarnet och det Heliga Anletet

”Jag begick verkligen ett stort misstag som inte drog mer andlig nytta för egen del genom de djupt religiösa samtalen med henne. För hon hade gärna öppnat hela sin själ för mig om inte den djupa respekt jag hade för henne höll mig tillbaka och hindrade mig att fortsätta”.

Den helige Frans av Sales

Inledning

Författaren till denna bok vill efter året 2018, då relikerna av Lilla Thérèse och hennes heliga föräldrar Zélie och Louis kommit till de nordiska länderna och samlat många människor i from vörndnad, presentera en mindre känd, saligförklarad kvinna som började sitt vuxna liv i Paris som hustru, mor och mystiker i den katolska traditionen och slutade som grundare av den kvinnliga teresianska Karmel i Frankrike. Boken berättar om en kristen kvinnas liv i ett Europa som under 15 – 16-hundratalet genomgick stora och svåra förändringar. I bakgrunden förändrar reformation och motreformation folkens gamla sätt att tänka och leva och de nya nationalstaternas positionering efter Luther och Calvin. Den katolska traditionen överlever dessa omvälvningar och förnyar sig utan att förlora kontakten med sina andliga och historiska rötter.

Skillnaderna i liv och tro mellan familjen Acarie och familjen Martin, som i huvudsak levde under slutet av 1800-talet, är kanske lika stora – om inte större – som dem mellan familjen Martin och oss själva i början av tredje årtusendet. Men de andliga likheterna mellan dessa två kristna familjer är också lätta att känna igen och bildar ett vittnesbörd av högsta kvalitet som visar att kristna hör ihop som kristna i alla tider. Allra tydligast framträder båda föräldraparens medvetna insatser och vilja att fostra sina barn till helighet. Vi känner nu väl till familjen Martins gemensamma önskan att barnen skulle bli helgon. De fem döttrarna blev alla nunnor. Samma genomtänkta fostran är väl dokumenterad i Barbe Avrillots modersroll, som vi ska se lite längre fram. Tre av hennes döttrar blev nunnor och två av sönerna präster.

Andligen hör vi ju alltid ihop med Bibelns heliga gestalter och Kyrkans alla heliga från fornkyrkans tid och framåt. Historien om framför allt Barbe Avrillot, den ”sköna Acarie” som hon kallades i Paris, visar därför också att gifta, män och hustrur med barn och världsliga uppgifter kan leva nära Gud i vardagslivet och genom Guds nåd bli heliga människor. Ingen tid är svårare än någon annan tid för Gud att föra människan till förening med sig själv och heliggöra henne.

Den här historien tecknar en bild av den unga Barbe Avrillots väg genom ett långt och lyckligt, men av politiken påverkat äktenskap, fram till de sista årens klosterliv i Karmels nystiftade kvinnliga kloster i Frankrike.

På dessa sidor finns i slutet för första gången en översättning till svenska av den saliga Maries av Inkarnationen ”*sanna övningar*”, som i sin självständiga form skriver in sig i den stora mystiska traditionen i den Katolska kyrkan. Det var i klostret som Madame Acarie efter sin makes död tog namnet Marie av Inkarnationen. Prästen fader Jean Dujardin reder ut huvudlinjerna i hennes spiritualitet och visar vägen in i hennes tidstypiska språkliga värld. Madame Acaries direkta och barnsligt förtroendefulla förhållande till Gud kan förändra vårt sätt att be.

Madame Acarie föddes 1566 och dog 1618. Påven Pius VI saligförklarade henne år 1791.

Kapitel I

Stark som döden är kärleken

Gifta par, särskilt de som lever i bönen, söker andra gifta par som kan fungera som "dörrar av nåd" i deras egna äktenskap. Om gifta män och kvinnor kan upptäcka gemensamma erfarenheter med de många gifta, heliga personer i kyrkans historia och styrkas av deras exempel, är det ytterst Gud som äras och de gifta själva som gör framsteg på sin kallelse väg. Höga Visan talar både om den gudomliga och mänskliga kärleken som förenas i ett äktenskapligt förbund, ett Guds tecken på sin egen närvaro: "Stark som döden är kärleken, lidelsen obeveklig som graven. Dess pilar är flammande eld, en ljungande låga (Höga Visan 8:6-7)".

Det är lika viktigt för de gifta kristna som för de gudsinvigda ogifta att finna heliga förebilder och vänner både här i världen och i himlen för att se att helighet är möjlig. "Jag är Herren, er Gud: ni skall vara heliga och förbli heliga, ty jag är helig", läser vi i 3 Mos 11:44. Den helige Augustinus säger på ett ställe, att det är "betraktandet av Guds tjänares dygder och beundran av Guds gåvor i dygdena, som bär själen upp till tröskeln till Guds eviga boningar". Några andliga författare menar att helgonen i himlen är Kyrkans åttonde sakrament.

Också singlar, änkor och änkemän kan gå genom dessa "nådedörrar", eftersom alla har en kallelse från Gud som löper som en gyllene tråd genom livsvävens alla förunderliga skiftningar och

omständigheter. Det är änglarnas uppgift att följa varje kristen själ till målet i Gud (den helige Bonaventura, *Itinerarium Mentis in Deum*, "Själens resa till Gud", ej övers till svenska) och till dem kan vi vända oss och be om beskydd och hjälp. För gifta karmeliter, och för alla som längtar efter kontemplation, är Madame Acarie, eller som hon kallades i vår orden, Marie av Inkarnationen, en sådan helig person som, trots det historiska, sociala och kulturella avståndet, men genom sin stora kärlek till de oskodda karmeliternas spiritualitet och till Kyrkan som Kristi kropp, kan vara en andlig vägledare. Bland Kyrkans heliga personer är hon emellertid fortfarande lite känd. Inte ens i sitt hemland Frankrike hör hon till de stora kända, som Thérèse av Jesusbarnet, Elisabeth av Treenigheten och andra. Hon är långt från Teresa av Jesus av Avila i internationell berömmelse.

Kyrkohistorikern och litteraturkritikern Henri Brémonts (1865-1933) ord om henne skulle vara lika träffande som efter förra sekelskiftet, då han skrev om henne att hon "bland alla Frankrikes heliga och mystiker är den mest tystlåtna som han träffat på". Däremot kan varken Teresa av Jesus eller Thérèse av Jesusbarnet tävla med Madame Acarie i politisk betydelse under den tid de levde.

Men det hindrar inte att hennes liv och verk kan ha stor andlig betydelse i vår tid som förvaltar en nyorientering inledd av den Helige Ande sedan det Andra Vatikanconciliet. Säkert inte jämförbart med hennes inflytande under franskt 1600-tal, men klostret i Pontoise upplever ändå ett ständigt växande intresse genom föredrag, reträtter, vänföreningar och bokutgivning. Till klostret kan man i dag skriva och berätta om bönhörelse genom Madame Acarie, som man naturligtvis hoppas en dag kan fylla i det som ännu saknas för helgonförklaringen.

På Madame Acaries tid var en reningsprocess för Kyrkan lika ofrånkomlig och nödvändig som den är i dag. För den helighetens smala väg som gifta och ogifta, unga som äldre, är kallade att vandra har Kyrkan lyft fram Thérèses av Jesusbarnet "Lilla väg till helighet", som en "kärlekens vetenskap". För den som fördjupar sig i Madame Acaries liv är det omöjligt att inte se parallellerna med Thérèse, vår senaste kyrkolärare. Båda är "bråddjup av ödmjukhet" (Jean-Philippe Houdret o.c.d.) och för båda är kärleken allt.

Som alltid när det gäller personer från så avlägsna sociala och religiösa kulturer, måste man ta hänsyn till seder och bruk som är främmande för vår egen tid. Man måste alltid gå djupare för att förstå och uppskatta hur de gudomliga gåvorna verkade genom deras karaktärer. Helgonberättelser som den om Barbe Avrillot hjälper oss alltså att bättre förstå människor i avlägsna tider inifrån dem själva och det universellt mänskliga hos dem, liksom något av kärlekens alltid lika stora mysterium.

Bakom det annorlunda språkbruket i Barbe Avrillots böner och andliga övningar avslöjar sig för den uppmärksamme frukten av den kristna tron och kärleken till Gud: den hängivna dialogen. Lyssnar man till det hjärta som talar i hennes ord, hör man rösten av en människa som har en levande tro, rösten av en älskande brud som längtar intensivt efter den gudomliga kärlekens seger över alla mänskliga svagheter. Samtidigt kan man inte ta miste på att Gud under denna tid för människan var allenarådande och allsmäktig och människan själv underkastad Gud. Hon kände sann gudsfruktan, något nästan okänt i våra dagar.

Kapitel II

Personbiografi och historisk bakgrund

Madame Acaries äktenskap var, som vi antytt och ska se längre fram, ett äktenskap som utsattes för särskilda prövningar genom de politiska konsekvenserna av hennes mans inblandning i konflikterna under religionskrigen. De sociala påfrestningarna kombinerade med Madame Acaries andliga utveckling bidrog av naturliga skäl till en del svårigheter i äktenskapet, men det var ändå otvetydigt ett lyckligt och kärleksfullt äktenskap som bar riklig frukt. Av det skälet är deras äktenskap ett vittnesbörd om styrkan i ett sakramentalt kristet livslångt förbund. Madame Acarie var 47 år när hennes man dog och fick alltså leva ytterligare 5 år med minnet efter honom.

Hennes liv var då öppet för att kunna förverkliga den intensiva längtan till ordenslivet hon haft före det arrangerade äktenskapet med Pierre. Hon blev precis det som Teresa av Avila i en uppenbarelse bett henne bli, nämligen en praktiskt arbetande syster ("*soeur converse*"), med

hänsyn till äktenskapet. Som "*soeur converse*" bar hon det vita huvuddoket. I fem år levde hon klosterliv, först i Amiens Karmel, där hon gjorde profess och valdes till priorinna, och sedan i det kloster hon själv grundat i Pontoise. Där dog hon 52 år gammal som syster Marie av Inkarnationen. Redan under de svåra sjukdomsåren 1606 och 1610, som båda var livshotande, fick hon erfara just det som hon i sin egen undervisning – "de sanna övningarna" - ansåg höra till ett liv vigt åt Gud, nämligen "fullständig självförnekelse, en omedelbar vilja att också uthärda allt, i motgång som i medgång".

Genom sin dubbla kallelse som hustru och mor, ordenssyster och andlig person är hon i dag fortfarande aktuell och vägledande för dem som finner denna undangömda skatt. Många ber särskilt till henne om hjälp inför Herren för ett barns lyckliga födelse, för livets mottagande och beskydd för mänskligt liv i vår tillvaros alla, olika omständigheter.

Tidiga tecken, äktenskap och familj

Man kan kanske säga att adelsmannen Pierre Acarie kom in i denna saligas liv både för att bryta en andlig längtan och sedan förverkliga den till slut. Pierre Acarie var inte den händelse i livet som den unga Barbe Avrillot i första hand hade önskat. Hennes hjärta var redan i unga år vigt åt äktenskapet med sin Himmelska Brudgum, Jesus Kristus, genom bönen och tjänandet av medmänniskan som den evangeliska vägen till Gud.

Pierre Acarie

Men så kom Pierre Acarie in i hennes liv. Adelsmannen Pierre Acarie var uppvuxen i Paris men sändes till Orléans, där han också utbildade sig i juridik. Vittnesmålen om honom berättar om en ung man som dagligen läste tidegården, deltog i matutinen i församlingskyrkan Saint Gervais på helgerna och använde pengar han fick av sin mor för sin egen del till allmosor till fattiga och hemlösa. Saint Gervais blev sedan Pierres och Barbes församlingskyrka som gifta. Pierre var djupt förenad med Kyrkan och upprördes av allt vanhelgande och fullständiga förstörelse av kyrkor i Paris och på landsbygden. Det gjorde honom fientligt inställd till den protestantiska religionen och hugenotterna för resten av livet.

Pierre och Barbe var kusiner i sjunde led. Liksom sin svärfar arbetade Pierre vid den franska 'Riksrevisionen' (Cour des Comptes) i Paris. Barbara Avrillot, eller Barbe som hon kallades, fogade sig efter sina föräldrars önskan att gifta sig. De måste ändå ha sett tydliga tecken på en kallelse till klosterlivet i den unga flickans liv. Traditionen i adliga och rika, högborgliga miljöer spelade naturligtvis in. Man satte gärna döttrarna i kloster under en tid som en förberedelse till ett gott äktenskap utan att tänka sig en fortsättning, särskilt inte om döttrarna var vackra och begåvade och därför lämpliga att bära släktens namn vidare till en annan lika lämplig släkt.

Barbe nöddöptes redan i moderslivet på festen Marie Presentation i Templet (Marie Kyrkogång), säkert ett uttryck för familjens kristna tro men också för en välgrundad oro med tanke på hur vanligt det var att hustrur dog i barnsäng och att barn föddes döda. Föräldrarna hade före Barbés födelse fått barn som inte överlevt. De blev därför särskilt lyckliga över sitt barn Barbe och Marie omgav henne med stor moderskärlek. Den varma och kärleksfulla relationen fortsatte ända till den tid, då Barbe visade tecken på kallelse till det andliga livet. Modern ändrade helt taktik och blev överdrivet sträng. Det blev en bitter kamp mellan de två i frågan om val av livsväg. Ett skrämmande exempel som berättats var att modern inte tillät flickan att värma sig vid den öppna spisen under de kallaste vinterdagarna utan lät henne "härddas" vid den kalla ytterdörren. Det ledde till så allvarlig förfrysning att en läkare tvingades amputera en tå på ena foten.

När Barbe var sju år gjorde familjen en vallfärd till Vår Fru av Liesse ("Liesse" betyder "Glädje" och vallfartsorten som ligger nära Soissons i Picardie är ett levande marianskt centrum än i dag) som tacksägelse för att de fått behålla detta barn.

Testamenten från denna tid talar sitt tydliga språk om de många barn som fötts döda eller dött i förtid. Man glömmer lätt vilken betydelse det haft i vår tid att barnadödligheten gått ner dramatiskt sedan mitten av nittonhundratalet och varit en av orsakerna till befolkningsexplosionen i världen.

Barbes far, Nicolas Avrillot, härstammade från Champlâtreux, som ligger i närheten av nuvarande flygplatsen Roissy Charles de Gaulles,

alltså i gränsområdet mellan Île-de-France och Champagne. Hennes mor, Marie, var av en gammal anrik familj, L'Huillier.

De fattiga klarissorna i Longchamp

Vid 11 års ålder var Barbe ung "lillnovis", eller "pensionär", hos klarissorna i ett kloster som grundats i Longchamp av en syster till Ludvig den helige. Hon gick till sin första heliga kommunion vid 12 års ålder och konfirmerades tidigt. En av klarissorna var moster till Barbe. Klostret och klosterkyrkan, som låg i nuvarande Bois de Boulogne i Paris, förstördes helt under den Franska revolutionen. Trots att hon var mycket lycklig hos nunnorna som lärde henne att be och meditera, återvände hon i lydnad till Paris och till sina föräldrar. De ansåg och hoppades att hon var mer kallad till äktenskap än till ordensliv.

Barbe var 14 år när hon kom tillbaka till familjens stora hus, Hôtel Avrillot, på högra stranden i Paris, på Rue des Juifs, i dag Rue Ferdinand-Duval. Förmögna personers stadsvåningar kallades "hotell". Mest känt var det kvarter i Paris som i dag fortfarande kallas Marais kring det berömda Place des Vosges. Barbe var som ung flicka mycket vacker och kallades ofta "la Belle Acarie", den "Sköna Acarie". I sann lydnad följde hon sina föräldrars vilja. Uppenbarligen var hon kallad till kärlek i den kristna, självutgivande betydelsen och var rikt benådad med förmågan att utöva kärlek. För henne tycks kärleken redan från unga år vara självutgivande och utåtriktad lika mycket som ett inre sökande efter Gud.

Kallad till barmhärtighet

När t.ex. en svår farsot bröt ut i Paris med risk för spridning av den dödliga koleran, bad den unga flickan att få ansluta sig till det sjukhus som inte låg långt från Notre Dame på Île de la Cité för att vårda de sjuka. Detta Hôtel-Dieu, som först uppfördes på 600-talet, finns fortfarande kvar som sjukhus fastän helt nybyggt sedan 1800-talet.

I stället för all den lyx som hennes föräldrars ställning kunde förse henne med, som smycken och dyrbara kläder, ville hon söka sig bort från livets "fåfänga" för att "tjäna Gud och sina medmänniskor". Senare, under den tid då Paris under maj-augusti 1590 var belägrat av den blivande Henrik IV, stod hon, trots sin höga ställning, närmast de sjuka och fattiga och tjänade dem dagligen med sina omsorger. Detta föredömliga karitativa

liv påminner oss om vårt svenska nationalhelgon Birgitta, som under 20 år i Rom ägnade sig åt de mest behövande. Men Barbes föräldrar var bestörta över hennes idéer och motsatte sig varje frivillig gärning vid Hôtel-Dieu.

Kapitel III

Äktenskapet

I stället presenterade de alltså den sex år äldre Pierre Acarie, Vicomte av Villemor och storgodsägare till Montbrost och Roncenay, för sin dotter. De föreslog snart med tidens föräldraauktoritet att hon gifte sig med honom. Båda två samtyckte till äktenskap efter föräldrarnas påtryckningar. Barbe, som ville bli ordenssyster, kämpade hårdnackat men förgäves mot sin mor. Enligt sin moster i Longchamp ”hade hon till slut bara samtyckt till äktenskapet för att inte vara olydig mot sina föräldrar” (Michel Picard). Pierre Acarie hade förmodligen en större förmögenhet genom sina föräldrar och hade den rätta åldern inne.

Roncenay ligger i Champagne inte långt från Troyes, i nuvarande departementet Aube. Geografiskt sett kan man se att familjerna kring Barbe och hennes familj ligger samlade i ett område utanför Paris i landskapet Champagne eller däromkring. Kusinen Pierre de Bérulle, som senare kom att ha särskild betydelse för Barbe, kom från samma trakt.

Pierre var 22 år och föräldrarnas enda barn och Barbe var äldst av fyra barn. Hon var 16 år, när de gifte sig 1582. Barbes far hade en befattning inom den avdelning i den kungliga kurian som närmast motsvarar föregångare till vår ’Riksrevision’ (*Curia Regis* i Frankrike, i dag belägen i Palais Cambon) och hennes mor tillhörde en familj med mycket gamla anor.

Långt ifrån att bara finna sig i det arrangerade äktenskapets förpliktelser, tycks hon ha vunnit all tänkbar lycka med sin man. Sanningen i påståendet att ”somliga gifter sig därför att de är lyckliga och älskar varandra, andra blir lyckliga och älskar varandra när de gifter sig”, stämmer i den senare formuleringen in på Pierre och Barbe, om vi får tro samtidens vittnesbörd. Makarna älskade varandra, barnen föddes, det ena efter det andra, och Barbe lärde sig att fulländat spela den sociala roll som hennes

ställning som husets härskarinnna och hennes mans position krävde. De nygifta hade kunnat förvärva ett eget hus, ett "hôtel", bara några hundratal meter från Barbés föräldrahem på Rue des Juifs.

Makarna fick under de tio första åren av äktenskapet sex barn. Tre av döttrarna skulle sedan inträda i den nygrundade franska karmelitorden. En av pojkarna ingick äktenskap, en blev präst, en kyrklig domare, vilket kan tyda på ett inflytande från fadern och hans juridiska utbildning.

Kapitel IV

Socialt karitativt arbete

Unga flickors utbildning.

Det är intressant att under hela medeltiden och in i renässansens tid se hur särskilt kvinnor ägnade sig åt utbildning för andra unga flickorna än för sina egna. Också Madame Acarie visade att hon gärna engagerade sig utanför det egna hemmet och familjen. Hon drog snart så många unga flickor från olika familjer till sig i sitt hem, att hon måste etablera sig som en slags institution för dem. Den kom att ligga inhyrd i en fastighet nära kyrkan Sainte Geneviève på vänstra stranden av Seinefloden och ha undervisande ändamål.

Andra kvinnor med samma inställning till flickors bildning och utbildning var S:ta Angela Merici i Brescia, Italien (1475-1540), grundare av Ursulinnornas orden, och senare Ludvig XIV:s Madame de Maintenon (1635-1719), som han var hemligt gift med. För de högadliga unga flickornas uppbyggelse fick denna allvarliga pedagog och själavårdare Jean Racine att skriva två bibliskt grundade skådespel, Esther (1689) och Athalie (1691), som de unga själva skulle lära sig att framföra. Det är också historiskt belagt att Madame Acarie, liksom den då kända Madeleine de Sainte-Beuve, aktivt verkade för Ursulinnornas etablering i Paris och i Frankrike. Den första skolan invigdes 1607.

I synen på sina egna barn visade Madame Acarie en för tiden ovanlig förståelse för barns egenvärde. Den allmänna inställningen var att

barndomen var en nödvändig men ointressant övergångstid till vuxenlivet. Det var också vanligt att man skickade bort barnen till någon släkting eller ett kloster för barnens fostran. För Madame Acarie var barnens liv tvärtom värt all uppmärksamhet och hon visade det genom att omsätta sin kärlek till dem med verklig omsorg och goda insatser. Samma omsorg visade hon husets alla gäster och sitt tjänstefolk. Med sina rika personliga gåvor lyckades den unga makan i sin ställning som Vicomtessa av Villemor vinna allas uppskattning.

Kapitel V

Början till karmelitisk kallelse

Första kontakter med orden

Barbes naturligt spontana och ungdomliga läggning tog sig också uttryck i lusten att läsa kärleksromaner, inte olik den unga Teresa Cepeda y Ahumada. Pierres såg med sin egen religiösa inställning en fara i hennes omåttliga läslust och såg till att Barbe fick ett helt bibliotek med allvarligare, andliga, böcker till sin disposition. Det visade sig få avgörande betydelse genom en litterär upplevelse.

En dag någon gång under åren 1587-88 stötte hon under läsningen på ett ord av den helige Augustinus, som ledde till en verklig omorientering. Det hon läste var satsen "alldeles för girig är den för vilken Gud inte är tillräcklig". Det är hennes första verkliga omvändelse från det världsliga liv hon levt. I hennes "sanna övningar" ser man tydliga tecken på hur "hennes världsliga sinnelag" börjar plåga henne. Efter att ha läst Augustinus' ord tyckte hon att hon blivit helt annorlunda i jämförelse med tidigare och att hon fått "ett nytt hjärta och en ny själ".

Hon benådades nu med mystiska erfarenheter och upplevde extaser under mässan. Dessa kända mystiska erfarenheter inträffade alla under tiden mellan makarnas näst sista och sista barn.

Både hennes make och hennes svärmor blev bestörta över dessa synliga, extraordinära tecken och ville tillgripa sin tids behandlingsmetod med åderlåtning för att bota henne i tron att dessa tecken var av sjuklig art.

Under inflytande av sin omgivnings reserverade och oroade inställning började hon själv tvivla på orsakerna till sin hänryckning. Hon fick emellertid hjälp av en sann mystiker, en kapucinfader, som blev övertygad om att det var Gud som var upphovet till de extatiska tillstånden och som kunde ge det lugn hon behövde.

Parallellen mellan Teresas mystiska "Transverberation" 1560 (fakultativ minnesdag i karmelitorden den 26 augusti) och Barbes är på ett sätt påfallande: transverberationen föregår i tiden Teresas grundande av 15 reformerade kloster av den Andra Orden under åren 1562-1581 och Barbes extas föregår hennes avgörande medverkan till ordens grundande i Frankrike. Gud är själv källan och inspirationen. "Mystiken och aktiviteten är oskiljbara", läser vi i Karmels tidegård (*Les Heures du Carmel*, 1983). Men ordens införande i Frankrike fick i verkligheten också en avgörande hjälp av Pierre de Bérulle. Visst kan det finnas mänskliga ambitioner bakom sådana betydande projekt, i det här fallet motreformationens kyrkliga kamp, men ändå kan så mycket i Kyrkans liv och historia bara förklaras med den Helige Andes ingivelser; det är den kristna mystikens hemlighet, ibland synliggjord genom tecken och med människors hjälp. Pierre de Bérulle var uppenbarligen ett sådan Guds instrument för att i Kyrkan söka och finna den förnyelse som skulle ha stor betydelse för enheten och missionen.

Kapitel VI

I religionskrigens skugga

Samtidigt förändrades livet i äktenskapet av yttre och politiska skäl: Pierre, som satsat hela sin förmögenhet i det "Heliga Förbundet", eller "den Katolska Ligan", förvisades från huvudstaden på grund av motståndet mot Henrik av Béarn och Navarra. Henrik föddes utanför Pau vid Pyrenéerna 1553 och blev så småningom Henrik IV av Frankrike.

Pierre måste efter dessa händelser lämna Barbe ensam i huset med de sex barnen och stora skulder han ådragit sig i stödet till "den katolska ligan". För Barbe och barnen började en tid av stora ekonomiska svårigheter och lidanden. Bakgrunden till Pierres förvisning från Paris 1593

var att han, och många andra, inte ville ha en protestantisk kung. Den "tyska teologin" och Reformationen hade på kort tid förändrat Frankrikes kristna karta. Många församlingar övergick på kort tid till Reformationen, inte bara som protest mot kyrkliga missförhållanden eller av trosskäl, utan också av ekonomiska skäl, eftersom dessa församlingar kunde sluta betala peterspenningen. Landet var således i praktiken splittrat med många olyckliga konsekvenser.

Frankrike drabbades av ett ohyggligt inbördeskrig som började med en olyckligt vållad massaker på hugenotter vid Wassy 1562. Motattacker lät inte vänta på sig. De religiösa motsättningarna kunde emellertid till slut bemästras genom de kompromisser som Henrik IV genomdrev och som utmynnade i toleransediktet i Nantes 1598. Visserligen konverterade Henrik efter påtryckningar – "Paris är värt en mässa" – men det befarades att han ändå kunde utöva sitt inflytande mot Kyrkan och välkomna den reformerade teologin från Worms och Genève.

Denna svåra och för Kyrkan olyckliga tid kändes väl igen vid tiden för Madame Acaries saligförklaring. I en brytningstid mellan det gamla monarkiska statsskicket (l'Ancien Régime) och den franska, antikyckliga revolutionen (la Révolution française), behövde det kristna folket och den kyrkliga hierarkin starka förebilder. Man skulle få det genom Karmelitsystrarnas i Compiègne martyrium den 17 juli 1794 och i en tillbakablick på reformationstiden, genom just Madame Acarie, vilket framgår av ett dekret från salighetsförklaringen 1791:

"Medan Kyrkans ställning och enhet i Frankrike skakas av så många och så avskyvärda angrepp, och då påven Pius VI i sitt hjärta genomlider den djupaste smärta, skänker samma konungarrike något i sanning trösterikt i denna Guds vördade tjänarinna (*la Vénérable Servante*) Marie av Inkarnationen, som för sina skingrade landsmän med sina dygder varit ett sådant föredöme, att de kunnat vända tillbaka från sina förirrelser. Det är nu tillåtet för oss att hoppas på Guds godhet och att fransmännen värdigt får hedra henne, efterlikna hennes dygder och offentligt vörda henne genom en kult, och att den frukt de därigenom kan skörda får bestå i att religionen, i den patriotiska kärleken till denna Guds tjänarinna, än en gång får blomstra i Frankrike".

Mer än en andlig salong

Madame Acaries hem blev snart mötesplats för många andligt orienterade människor. Hennes hem blir "salong", en företeelse som skulle få många efterföljare under franskklassicismens "stora århundrade", 1600-talet. När Pierre återkom efter att ha benådats av den nye kungen Henrik IV (jfr toleransediktet 1598), stod hans hem inte längre helt att känna igen.

Han hade det svårt att finna sig till rätta med hustruns nya andliga liv och det andliga klimat som växt fram i samvaron mellan alla dessa människor som besökte det gemensamma hemmet. Bland de namnkunniga fanns män som senare skulle helgonförklaras, Vincent de Paul, Frans av Sales, som en tid var hennes andlige rådgivare, och Pierre de Bérulle (1575-1629, sedermera utnämnd till kardinal av Urban III, 1627). Kardinalens samtliga verk som blev av stor betydelse för motreformationen har nyligen publicerats i ny textkritisk utgåva. Pierre Acarie var alltså politiskt sett en stark katolik och religiöst trogen Kyrkan, men ändå inte indragen i den katolska reformationens andliga nyorientering på det sätt som hans hustru var. Denna utveckling i olika riktningar för de båda makarna påverkade dock inte kärleken mellan dem, som var stark men utsatt för påfrestningar.

Kapitel VII

Sociala värderingar, fostran och kompetens

Uppfostran till dygd

För en rättvisande bild av skillnaden i relationen mellan makarna på Madame Acaries tid och den jämbördighet mellan könen som Kyrkan i dag betonar i sin äktenskapssyn och sin kristna antropologi, måste man känna till mannens absoluta auktoritet över hustrun. Hur frivilligt Barbe Acarie egentligen förhöll sig till tidens och männens överhöghet får vi kanske aldrig veta, men vi kan anta att lydnaden som sådan ingick i hennes, och de flestas, andliga ryggrad och att den var en grundsten i det praktiska kristna livet.

Barbe föredrog enkla kläder, men Pierre krävde att hon bar de förnäma kläder som hennes ställning som Vicomtessa fordrade i umgänget med de världsligt betydande personer hon tog emot som husets värdinna.

Det sägs om henne att hon till och med kunde lämna en mäsja och avstå från eukaristin om hennes man bad henne, vilket för henne måste ha varit en sannskyldig uppoffring.

Mannens ord var Guds lag och vilja. Lydnaden mot mannens auktoritet kan ändå inte ha kommit som en nyhet för den unga kvinnan. Hon hade från sin första barndom fått känna av sin egen mors stränga disciplin, som hon lärde sig att sedan själv utöva i förhållande till de egna sex barnen, även om den var mer kärleksfull. Man kan också se kvinnans lydnad mot mannen som ett eko från predikningar över Paulus ord i Efesierbrevet 5: 21-22, "*Underordna er varandra i vördnad för Kristus. Ni kvinnor, föga er efter era män som efter Herren*".

Under Motreformationens tid kan man anta att en mer bokstavlig efterföljelse av Skriftens ord var vanligt förekommande och särskilt Paulus hade under hela Barbes vuxna liv den stor betydelse.

Dagens välutbildade föräldrar skulle säkert förfasa sig över de metoder som användes i 1500-talets barnuppfostran. Katolska föräldrar av i dag skulle inte drömma om att på mor Barbes medvetna sätt lära sina barn att kontrollera eller avstå från sina naturliga nöjen och förströelser. Å andra sidan bör kanske dagens föräldrar ta barnens kristna utveckling mer på allvar och inte bara koncentrera sig på att de lyckas i skolan och med sina fritidssysselsättningar. Madame Acarie ville fostra sina barn inte bara moraliskt utan också asketiskt, till en slags helig likgiltighet. Den framtid hos klarissorerna i Longchamps som var hennes ivriga önskan som ung, men som förvägrades henne av föräldrarna, ville hon öppna för sina egna barn och hon förberedde dem med vishet för ett sådant liv, men kanske för strängt. Hon var deras "novismästarinna". Hela dagsprogrammet var upplagt "som för små nunnor" (Blandine Delahaye). De skulle t.ex. alltid uppträda med ödmjukhet mot det egna tjänstefolket. Om döttrarna inte vände sig till tjänarna i huset med det rätta respektfulla tilltalet, hade tjänarna order att inte utföra de tjänster döttrarna bad dem om. Att också tjänstefolket spelade en roll i hennes eget andliga "program" kan också utläsas i "övningarna", där Barbe på ett ställe (VIII) i bönen säger: "Jag väljer med förkärlek att inskriva mig *som tjänare* för alla varelser som, för Din kärleks skull, *ställts under mig*", de alltså som står till hennes förfogande.

I ett föredrag för föreningen Madame Acaries vänner, i mars 2004 i klostret i Pontoise, sade forskaren Blandine Delahaye följande om barnens fostran:

Hon blev sina sex barns ivriga fostrarinna under åtta år. Hon förenade stränghet, allvar och fromhet med tanke på deras framsteg i dygd och kunskap. Hon brukade säga: jag uppfostrar mina barn på sådant sätt att de ska kunna följa sin kallelse i varje omständighet som Försynen kallar dem till. Nicolas gick i skolan i Clermont, Calvi på Korsika och i Navarra. Pierre blev biktpräst för särskilda fall (penitentiarie) och domare (official) hos ärkebiskopen i Rouen. Jean blev ordensman. Hon fick tre döttrar: Marie, med namnet Maria av Jesus i religionen, var nunna i Karmel i Amiens 1615, när hennes egen mor avlade sina högtidliga löften (profession) där. Året därpå valdes hon till andra priorinna och var kvar i funktionen till juli 1620; Marguerite, Marguerite av det Heliga Sakramentet i religionen, gick in i Karmel i Paris 1605 och gjorde profession den 18 mars 1607; Geneviève, Geneviève av Sankt Bernard i religionen, ikläddes 24 juni 1607 i Paris och gjorde profession 25 mars 1609 och stannade i sitt första kloster till 1617; hon blev sedan andra priorinna i klostret på Rue Chapon.

Madame Acarie som kompetent egenföretagare

Pierres förvisning från Paris för sin delaktighet i den "katolska ligan" innebar inte bara en personlig förödmjukelse för honom själv och Barbe utan också ekonomisk konkurs. Deras tillgångar beslagtogs. Förmodligen deltog han i försvaret av Paris under Henriks fyra månader långa belägring av staden våren och sommaren 1590. Pierre tvingades sedan bo på landet. Men den "yrkesutbildning" som lydningen och disciplinen gett Barbe blev också familjens räddning: Barbe var så väl insatt i alla göromål, dagliga rutiner och kontakter med yttervärlden att hon trots en verklig nödsituation lyckades hålla ihop hus och hem tills Pierre kunde återvända efter benådningen.

Kapitel VIII

Kort historisk tillbakablick

Det är svårt att placera Madame Acarie i sitt historiska sammanhang utan en viss uppfattning om det politiska maktspelet i Frankrike och England under tiden efter Frans I:s och Henrik VIII:s död 1547, fram till början av

1600-talet, d.v.s. slutet av Elisabeth I:s och Henrik IV:s tid. Drottning Elisabeth dog 1603 och kung Henrik 1610. Samspel eller konflikter mellan Frankrike och England hänger ihop med att de under hela medeltiden var som de två sidorna av samma mynt.

Den nya stora oron inför döden

Det var en tid i Europa då människors världsbild förändrats genom upptäckten av Nya Världen genom Columbus, den heliocentriska förklaringen av kosmos genom Kopernikus och spridningen av Bibeln på folkspråken genom Gutenbergs boktryckarkonst. Böldpest och andra sjukdomar skördade många människoliv och döden upptog människors tankar betydligt mer än de gör i vår moderna tid. Människors oro för sin eviga frälsning påverkade vardagslivet i märkbart hög grad. Forskarna kan visa att just donationerna för själamässor under perioden nådde ofattbara höjder. Också dödfödda barn och hög barnadödlighet påverkade sinnena och kan vara en förklaring till att barn ibland nöddöptes i moderlivet före födseln.

Religionsbytet med det fria läsandet av Bibeln bröt upp den medeltida gemensamma kristna tron. Det betyder kort uttryckt att ställningstagande för eller emot Kyrkan, för eller emot den protestantiska teologin, också innebar ett ställningstagande mellan de olika politiska blocken. När Henrik VIII i England påbjöd att Bibeln fick tryckas och läsas fritt av var och en på engelska och inte latin, trodde han och hans ledande teologer först att alla kyrkliga konflikter skulle vara över. Egentligen blev det tvärtom. Kungen blev i praktiken den som bestämde över tolkningen eftersom han utsåg de kyrkliga ledarna (jfr James Simpson, *Burning to read*, London, 2007).

Själva bibelläsningen banade väg för den splittring av kristenheten som sedan dess skapat söndring och olycka i familj och samhälle. Ämbetet delades och auktoriteten avvisades. Det är först i vår tid som ekumeniken fötts för att åter ena de kristna genom den helige Andes gåvor. Men på 1500-talet visar den katolska motreformationen att man fruktade en fortsatt splittrande utveckling på kontinenten.

Henrik VIII insåg snart att religionsfrågorna exploderade i hela samhället och diskuterades med oväntad hetta överallt där människor träffades. Det gick inte längre att stoppa. I ett sådant religiöst övergångsskede komplicerades styran det av landet i Barbe Avrillots Frankrike än mer genom skiftet mellan dynastierna Huset Valois och det nya Huset Bourbon med Henrik av Navarra. Med honom börjar Bourbonernas regenthistoria som slutar med giljotineringen av Ludvig XVI år 1792.

Renässans, rivalitet och "absolut monarki."

Frans I anses ha lagt grunden för den absoluta monarkin i franskt styrelseskick och infört renässansen i kultur och arkitektur. Den teoretiska och statsvetenskapliga grunden för absolutismen fick sin samlade framställning av Jean Bodin i sex böcker om republiken (*Les Six Livres de la République*, 1576). Renässansens inflytande i Frankrike började på allvar då kungen 1515 inbjöd Leonardo da Vinci.

Frans I hade en son, den blivande Henrik II, med sin första hustru, Claude av Frankrike, men var barnlös i sitt andra äktenskap. Henrik (kung 1547-1559) gifte sig med den viljestarka Katarina av Medicis (den Medici som lät bygga ett Palais des Tuileries i Paris vid den nuvarande Jardin des Tuileries) och fick många barn med henne av vilka tre söner som alla blev regenter. En av dem, Karl IX, dog utan avkomma, den andre, Frans II, som trolovats som barn med Maria Stuart, dotter till Maria av Guise och Jakob I av Skottland, dog i halssjukdom efter bara ett år på tronen. Den siste, Henrik III (kung 1574-1589), mördades som hämnd för sina politiska mord på hertigen Henrik av Guise och kardinalen av Guise på slottet i Blois.

Släkten Guises roll i politiken ska inte undervärderas. Det anses allmänt att Marie de Guise som mor till Maria Stuart haft en ansevärt inflytande på dottern och till och med manipulerat henne. Eftersom Maria kunde göra anspråk på den engelska tronen kom släkten Guise att spela en storpolitisk roll.

Det är under den fridsamme men barnlöse Karl IX:s regering (1560-1574) som en äldre hertig Frans av Guise, genom en oplanerad massaker på hugenotter i byn Wassy i Picardie 1562, utlöser de franska

religionskrigen. Pierre Acaries stöd för grenen Valois och släkten Guise ligger honom sedan i fatet, när Henrik av Navarra, "den gode kung Henrik", blir Henrik IV (kung 1589-1610), och etablerar Huset Bourbon som en ny statsmakt.

Vilken sida som skulle regera i Frankrike hade naturligtvis stor betydelse för Elisabeth I i England. Hon hade efter sin far gjorts till Kyrkans överhuvud i England, i stället för påven i Rom, sedan hennes far Henrik VIII efter sina misslyckade försök att av Kyrkan få ett omgifte godkänt, brutit med Rom och infört den nya rena evangeliska läran. För att försvara detta arv från sin far var Elisabeth tvungen att bekämpa den katolska drottningen av Skottland, Mary Stuart, dotter till Jakob V och Marie de Guise. Hon var också tvungen att försvara sig mot Spanien-Habsburg som, med Irlands hjälp, kunde omringa England och eventuellt återföra Kyrkan till enheten med Rom. Oavsett vilken sida man gav sitt stöd i Frankrike under denna tid, skulle det alltid ha politiska konsekvenser.

I oron över att se sin makt försvagas internt iscensatte Henrik III mordet på sin släkting hertigen Henrik av Guise på slottet Blois vid Loirefloden 1589. Denne Henrik var äldste son till den Frans de Guise som var ansvarig för massakern i Wassy. Henrik III blev sedan själv mördad samma år av en Jacques Clément.

Till slut erkändes Henrik IV som kung med sin dubbla identitet som först protestant och till slut katolik. Han blev den förste av Huset Bourbon och var också svåger till Henrik III. Hans toleransedikt i Nantes 1598 avslutade de blodigaste faserna av religionskrigen i Frankrike och tillät Pierre Acarie att återvända till Paris och sin familj. Men religionsfriheten skulle behöva ytterligare ett för norra Europa ruinerande krig, det trettioåriga kriget, för att genom den Westfaliska freden 1648 befästas politiskt, samtidigt som det permanentade den kyrkliga splittringen. Ludvig XIV:s återkallande av ediktet i Nantes 1685 undergrävde på nytt religionsfriheten och blev orsak till hugenotternas massutvandring till andra länder, bl.a. Skottland och Irland. Det ledde till en nedgång för Frankrike politiskt och ekonomiskt. Sverige kunde däremot inte erbjuda katolikerna religionsfrihet förrän Gustav III införde ett till utländska medborgare begränsat toleransedikt 1781.

Kapitel IX

Motreformationen och det teresianska Karmel

Madame Acaries make deltog i den katolska ligan mot spridningen av de lutherska och kalvinistiska reformerna som hotade landets enhet. Massakrer av hugenotterna födde hat och våld på båda sidor. Mot den tragiska bakgrunden måste man se Madame Acaries liv som en del av motreformationen. Hon deltog i och bidrog till den andliga och moraliska förnyelsen inom den Kyrka som genomgick en reningsprocess, men var så vitt man vet aldrig inblandad i partistrider eller politiskt aktiv, även om hon i "övningarna" har en särskild förbön (VIII) för "allierade".

Hennes "sanna övningar" utgör ett säkert bevis för att hon hör hemma i mystiken. Å andra sidan är mystiken det som frigör stora mängder energi som tar sig uttryck i handling. Därför kanske det inte är helt uteslutet att hon haft åsikter av politisk karaktär genom lojaliteten till sin man och kanske inte så förvånande att hon ändå vid några tillfällen har hörts yttra svåra och hårda ord om hugenotterna. Mystiken för själen genom "sju boningar" enligt Teresa och under den vandringen uppåt möter själen sina egna ofullkomligheter. Hos andra kunde djupt liggande ofullkomligheter gå långt över det tillåtnas gräns i ord och gärning. En kung som Henrik II till exempel gjorde sig väl känd för att använda mycket grova och hatfyllda uttalanden mot protestanterna.

Historikerna får försöka klarlägga om motreformationen i Frankrike bara var ett av flera skäl för Moder Teresas vilja att sända sina systrar från Spanien till Paris. Pierre de Bérulle var i alla fall den som förhandlade med Orden i Spanien om att sända representanter till Frankrike och Madame Acarie var den som i brev preciserade vilka egenskaper som skulle utmärka dessa första karmeliter inför grundandet av det franska Karmels kvinnliga orden. Hon föredrog kloka och praktiskt inriktade personer, inte nödvändigtvis de som var mest kända för särskilda andliga gåvor och ett särskilt benådat, rikt böneliv. Det finns i alla fall inga

tvivel om att det var just på Bérulles och Madame Acaries initiativ, som det teresianska Karmel svärmade ut och infördes i Frankrike som en första mission utanför Spanien.

Kapitel X

Från Madame Acarie till syster Marie av Inkarnationen

Moder Teresa av Jesus uppenbarade sig för Madame Acarie. Man kan med rätta säga att den saliga Marie av Inkarnationen grundade den kvinnliga grenen av karmelitorden i Frankrike på uppdrag av den heliga Teresa av Jesus själv. Den stora reformatorn hade sänt den Saliga Anna av den helige Bartolomaios (1549-1626) för detta grundande som förverkligades 1605 i Pontoise utanför Paris. Men denna syster Anna från Spanien skulle inte funnit den grogrund för orden, om inte Madame Acarie funnits för att ta emot henne. Av lika stor betydelse var Pierre de Bérulles medverkan till den andra ordens grundande i Frankrike. Dessutom var Madame Acarie och de Bérulle kusiner och hade därför nära relationer.

Madame Acarie fick två personliga uppenbarelser år 1601 och 1602 av den heliga Teresa av Avila då hon talat till henne. Barbe hade kommit i kontakt med Teresas skrifter 1601, men läsningen hade lämnat henne oberörd. Vid två tillfällen visade sig Teresa för henne och under tiden uppenbarelsen varade gav hon henne i uppdrag att introducera den kvinnliga grenen i Frankrike. Trots att de andliga rådgivarna till en början var skeptiska gav de slut efter för "henne som talar genom Guds Ande (Bruno av Jesus Maria, o.c.d., 1944)".

Pierre Acarie insjuknade i oktober 1613 och vårdades ömt och kärleksfullt av sin hustru. Under hans åldrande och sjukdom älskade hon honom ända till hans död samma år med en hustrus trogna och varma kärlek. Det som varit hennes plikt som hustru i alla umbäranden och svårigheter förverkligade hon med hela sitt hjärta. Denna tid av hennes liv är ett föredöme för alla kristna makar som bara kan förklaras av att Gud ingjutit sin kärlek i henne. Det är denna stora gåva som sedan leder henne in i det fulla religiösa livet i Karmel som änka. Efter att ha ordnat allt med

hemmet och kvarlåtenskapen ber hon om den särskilda nåden att få inträda, som leksyster, i klostret i Amiens för att komma bort från Paris och där verkligen avskilja sig från världen och, som hon sade, "ta emot färre besök".

Hela hennes längtan står till det monastiska livet där hon fullständigt får älska Gud genom att lyda och lära. Hon får här namnet "Marie av Inkarnationen", ett namn som avspeglar den teologiska inriktningen, som vi ska se längre fram i ett studium av hennes "sanna övningar". I alla fall har världen utanför det monastiska livet inte längre någon betydelse för henne. Hon lämnar "världen" med tydlig glädje och vill intet annat än att tjäna Gud och Gud i sin medmänniska. Hon får snart uppdraget att vägleda noviserna och lära dem framför allt hur de kan vara lydiga och ödmjuka.

Den saliga Anna av den helige Bartolomaios (1549-1626, saligförklarad 1917) var Moder Teresas särskilt förtrogna och arvtagare till hennes spiritualitet. Tillsammans med några andra systrar reste hon till Frankrike för att grunda ett kloster för det teresianska Karmel någonstans i eller i närheten av Paris. Denna klosterstiftelse förverkligades till slut i Paris mitt emot platsen för den nuvarande kyrkan Val-de-Grâce den 18 oktober 1604 genom de spanska karmelitsystrarna. Bara en del av en portal finns kvar. I Pontoise utanför Paris grundades klostret den 15 januari år 1605. Därifrån utgick sedan flera andra klosterstiftelser. Madame Acarie inträdde i Amiens, som blivit det fjärde klostret i Frankrike grundat den 14 maj 1606. Sedan denna första tid har orden trots alla oroliga krig och den franska revolutionen växt och grundats i hela Frankrike. I dag finns sextionio kvinnliga kloster av den teresianska karmel i Frankrike, ett i fransktalande Schweiz och ett på Guadeloupe. Amiensstiftelsen är unik eftersom det klostret aldrig helt upplösts, ens för kortare tid.

Efter två år i Amiens kom Madame Acarie till klostret i Pontoise i december 1616 för att leva sina sista år där. Strax efter det att hon dött den 18 april 1618 samlades många människor utanför klosterkyrkan. Någonstans inne från klostret kunde man uppfatta en sötaktig doft och utifrån hörde man ljudet från folket som trängde sig på och orden från mångas läppar: "Helgonet har dött". Det gamla uttrycket "att dö i helighetens doft" kunde inte passa bättre än vid denna heliga död. Snart

kom också de många kända för att be och tacka Gud för denna "den mest tystlåtna av alla Frankrikes heliga" (Henri Brémond): Frans de Sales, kapucinen Pacifique, jesuiten Pierre Coton, kartusianen Jean Sublet de la Guichonnière, karmeliten Jacques Gallemand.

Kapitel XI

Försök till analytisk kommentar till den saliga syster Maries av Inkarnationen liv och skriftliga verk.

Oratoriefader Jean Duchamp har för Madame Acaries nutida vänner i ett längre föredrag 2006 lagt fram vad han funnit i sina studier framför allt av "De sanna övningarna" men också de fjorton bevarade breven och vissa personliga vittnesbörd. Syftet är, som han säger, att som nybörjare, reflektera över den saliga karmelitnunnans spiritualitet. Oratoriefädernas kongregation grundades 1575 av den helige Philip Neri (1515-1595) i Italien och infördes i Frankrike 1611 av Pierre de Bérulle, där den upprättade skolor som kunde tävla med jesuiternas.

Här görs ett försök att dra nytta av detta grundläggande studium för andra nybörjare och nya vänner till den saliga syster Marie av Inkarnationen.

Olika kommentatorer har naturligtvis velat se inflytande från olika andliga författare. Det har legat nära till hands att tänka på Pierre de Bérulle, hennes kusin, sedermera kardinalen Bérulle, Vincent de Paul och särskilt hennes nästan jämnåriga vän och mentor Frans av Sales. Några forskare anar också ett visst inflytande från den nederländska mystiken, eventuellt Jan van Ruusbroec (1293-1381), vars skrifter var väl kända och spridda. Fader Duchamp kommer trots dessa möjliga inspirationskällor till slutsatsen att Marie är förvånansvärt självständig och att hennes andliga kvarlåtenskap inte är omarbetningar av andras verk utan hennes eget. Han ser inte tecken på en systematisering av den för tiden mest brukade andaktslitteraturen utan slås av Barbés användande av de bibliska källorna. Fader Duchamp menar därför att Maries "sanna övningar" inte är en andlig

syntes av erfarenheter utan en slags inre vägvisning för troende. I den meningen kan man uppfatta Madame Acarie som en andlig arvtagare till Teresa av Avila, vars verk handlar mer om undervisning och råd än om systematisk teologi.

Madame Acarie har själv fått välja sitt namn i religionen, syster Marie av Inkarnationen. Om Sonens inkarnerande i människans natur är det som tydligast betonas hos de Bérulle, så står Sonens försonande lidande på korset mer i centrum hos Madame Acarie. Inkarnation och kors blir hos henne ett. Det är till Kristi plågor, "värkar" och uthärdande av människans otacksamhet som hon vänder sig för att bönfalla om förlåtelse för sina fel och synder. "Värkar" är ett ord hon ofta använder i beskrivningen av Kristi lidande och som är ovanligt, eller kanske inte ens känt, i den andliga litteraturen. Det är en kvinna som bäst förstår vad ordet innebär, särskilt en kvinna som fött barn. Likt en Maria från Magdala badar hon Frälsarens fötter med sina tårar och ber sin älskade Brudgum att förbarma sig över stackars syndare. Guds inkarnation är hos henne den barmhärtiga och oändliga kärlekens inträde i den Skapelse som så ovärdigt bemöter sin Herre. Av denna saliga kan vi direkt dra lärdomen att vår tro måste bygga på verklig erfarenhet, att det är inte en fråga om en *teologisk* tro utan en *livets* tro. I alla de "sanna övningarna" söker Marie hjälpa oss att öppna vårt hjärta som ett barn och säga allt till Gud och be om allt av Gud. Det gör henne till en lärare i tron som har en egen erfarenhet, som hon kan förmedla trovärdigt. Denna saliga fick också i sitt liv med sin man Pierre erfara den äktenskapliga kärlekens nådegåvor och förstått att se denna kärlek som en helig förpliktelse.

a. Inkarnationen

Enligt Fader Duchamps ligger inkarnationsmysteriet till grund för hela Maries andliga utveckling och senare undervisning. Men när man väl har sagt det har man lagt en grundidé till förståelsen av Madame Acarie som kan vara missledande för den teologiskt bevandrade läsaren, ja också för den som vill börja i Madame Acaries skola. Det är inte så, som man kanske föreställer sig, att hon själv förklarar eller utvecklar denna så typiska katolska doktrin. Att hon lever efter den är en annan sak. Den som däremot trängit in i doktrinen och utlagt den är Pierre de Bérulle (1575-1629). Det

förefaller som om de båda tillsammans varit överens om att det första teresianska klostret i Frankrike skulle invigas till Inkarnationen och just av det skälet kan också Madame Acarie senare valt sitt religiösa namn "Marie av Inkarnationen" vid inträdet i klostret i Amiens. Fader Duchamps håller det inte för uteslutet att valet av namn för klostret – och senare dedikationsnamnet – snarare uttrycker graden av relation mellan Pierre de Bérulle och Madame Acarie än en teologiskt, doktrinär princip. Samtidigt påpekar fader Duchamps att Madame Acarie mycket principiellt aktade sig för en viss form av känslomässig religiositet i vilken de troende söker *upplevelser*.

Det som fader Duchamps däremot inte nämner är det faktum att hela den karmelitiska missionen till Frankrike egentligen börjar i Inkarnationsklostret i Avila, alltså Teresas av Avila moderkloster. I det perspektivet är Inkarnationens mysterium också det som förbinder Madame Acarie med la Madre Teresa, som alltså två gånger uppenbarade sig för henne och uppmanade henne att bli karmelitsyster i ett nytt kloster.

Fader Duchamps pekar också på en ovanlig sammankoppling mellan Bebådelsen och Inkarnationen hos Madame Acarie. Det visar sig, menar han, att inkarnationsmysteriet redan ligger färdigt och uppenbart hos Maria Guds Moder, från den stunden då Ängeln Gabriel besöker henne och bebådar den helige Andes ankomst och överskuggande av den utvalda jungfrun. Föreningen av den mänskliga och gudomliga naturen i Jesus är inkarnationens mysterium. Men det tycks som om Madame Acarie genom att se Marias mottagande av den helige Ande och hennes fulla acceptering av sin egen roll, menar att Maria på något sätt "genomför" inkarnationen. En sådan tanke hos Madame Acarie ansluter sig direkt till Kyrkans lära om Maria som Co-Redemptrix, Kristi medförlösare. I grunden är det emellertid Pierre de Bérulle som formulerat denna tolkning och gett den vidare till Madame Acarie. Slutsatsen är alltså att Madame Acarie är mindre av teolog än vad man först kan tro med tanke på klostrets namn och hennes eget dedikationsnamn, men samtidigt mer av mystiker i det vanliga livet, än vad man från början kan inse och vad man kan dra sig till av Madames "sanna övningar", som inte är en serie teologiska utläggningar utan bön, självrannsakan och uttryck för en alldeles extraordinär kärlek till Jesus.

Den som alltså i vår egen tid kritiserar Kyrkan för att inte tillräckligt tala om Guds kärlek och kärleken till Gud måste ompröva sina positioner vid kontakten med Madame Acarie. Hela hennes verk, då sett både som liv och andligt författarskap, är närmast "besatt" av kärlek, i begreppets vackraste betydelse, jämförbart med högpoesin i Höga Visan.

I de "Sanna övningarna" tilltalar hon andra, förmodligen systrar eller noviser, men också andra, de alltså som "vill leva ett rätt liv", som verkets titel lyder. Övningarna handlar inte om en inre reflektion för egen del utan är undervisande och utforskande på en och samma gång, vilket möjligen kan peka på ett inflytande från Teresa av Avila, vars verk Madame Acarie måste ha blivit bekant med genom de spanska systrarna som kom till Paris 15 oktober 1604. Om vi utgår från att Teresa i de två uppenbarelserna 1601 och 1602 lett fram till beslutet att tillsammans med Pierre de Bérulle ta emot karmelitordens kvinnliga gren i Frankrike, måste vi förmoda att Teresas skrifter vid något tidigare tillfälle ingått i Karmels franska mission, vilket skulle föra oss in på nästa ämne, dygderna, som är av stor betydelse i Teresas av Avila liv och verk.

b. Dygderna

Madame Acarie lär oss att se de kristna och allmänmänskliga dygderna i "de dygder som finns i Herren själv" (Duchamp). Dessa dygder ska förstås som krafter eller själsliga kraftfält och inte som reaktioner eller känslomässiga attityder. I vår tid har dygderna i stort sett försvunnit ur den pastoral litteraturen men har börjat genomgå en intressant renässans. Det är framför allt moralteologins förnyelse som behöver återupptäcka och uppskatta dygderna som alla samverkar i ett gemensamt kraftfält. Pastoral teologi i dag sysslar mer och mer med delaktigheten i Jesu dygder. Dessa egenskaper är Andens gåvor men också baserade på erfarenheter i valet av den livsväg som Jesus pekar ut. Madame Acarie söker just denna formation av sig själv genom föreningen med Jesus själv, närvarande genom inkarnationens mysterium i det sakramental livet.

Hennes fullständiga och reservationslösa överlåtelse till Gud lyser med anmärkningsvärd skönhet i en bön ur "de sanna övningarna", n: r XI. Här finns också tecken på det andliga släktskapet inom Karmel, särskilt med den heliga Elisabeth av Treenigheten (1880-1906) i hennes berömda

och älskade bön, "O min Gud Treenighet, jag tillber Dig!" I Madame Acaries bön låter det så:

"Omforma min ande lik Din mänskliga och saliga Ande, upplys mitt förstånd med bättre vetande, mitt minne genom ständig åminnelse av Dig, omforma min vilja med brinnande kärlek till Ditt majestät, min själ i förening med Din allra heligaste själ, ge dess krafter ordning och handledning, omforma kroppen lik Din kropp, den som är utan varje fläck och saknar varje syndfull orenhet. Upplys därför mitt inre med ljuset från Din gudomlighet, eftersom jag ju verkligen tror, att Du är fullständigt i mig på det sättet; jag bönfäller Dig i all ödmjukhet att från och med nu se genom mina ögon, tala med min tunga och göra bruk av alla mina sinnen och lemmar för att åstadkomma det som är gott och som behagar Dig. Ack, min Gud! Må Du befria mig från alla hinder för denna mycket heliga och fullkomliga förening, som jag eftertraktar med Dig".

Dygdena som finns i Herren är genom inkarnationen tillgängliga för alla människor och skulle, rätt förstådda, alltså kunna vara den helighet som befriar från lasterna och bereder människorna på den frihet Gud skänker. Pierre de Bérulle har talat om "Jesu tillstånd (les états de Jésus)" och man vågar nog anta att Madame Acarie genom samtal med sin släkting och vän dragit nytta av de insikter han vunnit genom sina studier.

c. Barnskapet

I ett brev till sin dotter, syster Marie av Jesus i Karmel, skriver Madame Acarie: "Må Jesus för alltid vara den som äger vårt hjärta; det blir han, om vi inte älskar någon annan eller söker något annat än honom i allt". Hon ber sin dotter att hälsa till de andra systrarna med en betydelsefull fras, "jag ber dig att hälsa dem alla från mig i Jesusbarnets kärleksfulla hjärta (*Le Coeur amoureux de l'Enfant Jésus*)".

Här ser vi en tydlig evangelisk förankring i Jesu undervisning om barnskapet som förutsättning för att nå himmelriket, det vill säga den inre friheten att här i detta liv få en levande relation till den treenige Guden. Jesusbarnets kärleksfulla hjärta är den källa av gudomlig nåd som får människan att upptäcka att hon i Sonen blir son och dotter till Fadern. Hon

inte bara blir det, hon *förblir* det i kraft av det nya och eviga förbundet i Jesu utgjutna blod.

Det är en spiritualitet som genom Thérèse av Jesusbarnet tre hundra år senare föder så många nya helgon åt Gud och som upphöjs till kyrkolära på hundraårsjubileet av Thérèses himmelska födelse.

Men det finns en annan aspekt av Jesu barndom, som fader Duchamp vill framhålla som särskilt intressant i Madame Acaries fall, därför att den för honom verkar vara så före sin tid, eller i alla fall så otypisk för 15 och 1600-talen. Kanske sammanhänger det med Marias kärlek till sina egna barn och det sätt på vilket hon levde med barnen. Den ålder som Jesus måste ha haft och upplevt var inte den högt värderade tid i barns utveckling, som den är i vår egen tid. Barn i den lägre åldern förefaller under 1600-talet vara "fattiga på mänsklighet". Men just i Jesu liv ser Marie något som än mer får henne att beundra det Gud gör. Hon ser hur Gud i Sonen sänker sig ned i kärlek till det enklaste och fattigaste stadiet i människan och omsluter människans ödmjukhet. Gud har i sin inkarnation förenat sig med det som står lägst i människans existens och som är mest begränsat i sin sociala förmåga. Detta mänskliga tillstånd älskar Gud på något sätt alldeles särskilt, vilket får henne att själv älska barnens tillstånd med ännu större uppmärksamhet. Så långt sträcker sig Guds kärlek att han särskilt omfamnar de ödmjukaste och enklaste.

d. Madame Acaries förhållande till de heliga Skrifterna.

I sin analys av Madame Acaries förhållande till de heliga Skrifterna säger oratoriefader Duchamps följande i sitt föredrag:

"Madame Acaries fromhet är en fromhet som stöder sig på Skrifterna; det är anmärkningsvärt klart och tydligt. I hennes skrifter återfinns inga spår av vad jag skulle kalla "fromhetsövningar" i dess sämre betydelse", säger fader Duval. "Men man möter hela tiden referenser till evangelierna och den helige Paulus, även om de inte närmare har utvecklats. Hon röjer en överraskande kännedom om Skrifterna. Många har intygat det; jag tänker på moder Jeanne av Jesus (Séguier), som sagt att Madame Acarie var väl förtrogen med evangelietexterna och den helige Paulus. Man kan kanske invända att det är lätt att säga så om en kultiverad kvinna. I och för sig är det nog riktigt, men det är också verkligen hennes

eget personliga val. Hos andra lika kultiverade personer skulle inte den andliga betoningen omedelbart ligga så starkt på Skrifterna, och detta har gjort intryck på många. Det är väldigt karaktäristiskt. Det är för övrigt ett faktum man ofta möter hos de stora mästarna i den franska skolan, nämligen en stor kännedom om Skrifterna, hos en del av dem parat med kunskap om bland andra kyrkofäderna”.

Vi kan alltså glädja oss åt att i Madame Acarie också finna en förebild i läsningen av de heliga Skrifterna, som man i Karmels tradition skiljer från den andliga läsningen. De båda läsformerna kan med fördel kombineras och befrukta varandra, inte för lärdomens skull utan för den andliga födans skull. Den andliga läsningen av de andliga författarna tjänar syftet att kunna öppna sitt hjärta för den Helige Ande, som talar till oss genom de skrifter som enligt Kyrkan har inspirerats av samme Helige Ande.

Det kan nu vara dags att komma in på huvudtemat för våra studier i Madame Acaries liv, hennes andliga ”testamente”, hennes ”övningar”. Det bör då samtidigt påpekas att Madame Acarie inte själv betraktade sina övningar som ett bestående ”testamente”. En präst som i slutet av hennes liv frågade om hon inte hade skrivit något som kunde tas till vara för framtiden. Hon svarade undvikande att hon gjort några anteckningar någon gång men kastat bort dem. Man får vara tacksam att det inte stämde helt med verkligheten.

Kapitel XII

De sanna övningarna

Den saliga syster Maries av Inkarnationen

sanna

övningar.

Skrivna av henne själv.

Lämpliga för varje själ som önskar

leva ett gott liv.

Övningarna I - XVIII

I

Början till denna övning är lämplig för att bikta sig och erkänna sin intighet och andliga fattigdom och för att frambära sig helt till Gud.

(I)

”Vem är jag eländige som kommer för att föreställa mig inför Ditt gudomliga Majestät? Och vem är Du som härdar ut med mig? Jag är helt och hållet ovärdig. Men med förtroendet som jag har för Dig har jag djärvheten att tacka Dig oändligt mycket för alla de välgärningar som jag alltid fått genom Din faderliga godhet och barmhärtighet, särskilt för att av Din godhet blivit skapad, återlöst, rättfärdigad och ärad, och särskilt för att ha fått kallelsen och samtidigt för att Du har bevarat mig från så många faror som jag utan Din hjälp och särskilda nåd hade fallit för. Vad kan jag i min tur ge Dig för allt detta, jag som intet har? Jag offrar Dig min själ, för att det må behaga Dig att göra den fullständigt behaglig för Ditt Majestät, så att mitt förstånd kan lära känna Dig, min vilja älska Dig och så att mitt minne aldrig kan glömma Dig.

Jag offrar Dig min Gud denna vilja att inte längre göra något annat än att ge den till Dig och inte annat än att forma den efter Din, så att jag inte längre har en egen vilja.

Jag offrar mig för att vilja utföra allt som den välsignade Helige Ande manar mig till. Jag offrar Dig framför allt en fullständig självförnekelse och behärskande av alla sinnliga njutningar. Jag offrar mig och finner mig i att bli berövad all tröst och känslomässiga andakter, som på intet sätt är nödvändiga för min frälsning. Därför offrar jag mig att frivilligt bära alla motgångar, att lida sjukdomar, svaghet, plågor, upprördhet, innerlighet och i allt och alltid det som Du efter Ditt behag vill sända mig i tiden och i evigheten.

Nu min Gud är jag helt Din och därför är jag så djärv att jag vågar be Dig, inte bara om Dina gåvor och nådegåvor, utan också om Dig själv och särskilt att få ta emot Din allra dyrbaraste Kropp i detta heliga sakrament som jag önskar få för att vara mer fullkomligt förenad med Dig. Ack, min Gud, hur ovärdig är jag inte genom mina synder? Herre, Du känner dem bättre än jag.

II

Här återkallar man tyst i minnet sina fel och ofullkomligheter, uppväcker hjärtats ånger och kastar dem i denne gode Herres blödande sår med ett stort erkännande av sin egen del i detta. Man talar till Gud på det sätt som följer. På så sätt övar man sig för att morgon och kväll rannsaka samvetet eller innan man närmar sig Försoningens heliga sakrament.

III

Ack, min Gud, det misshagar mig så mycket att jag inte kan tillbringa detta liv utan att falla tillbaka i ändlösa ofullkomligheter. Därför ödmjucar jag mig inför Dig och vet inte vad jag ska säga eller göra utan böjer bara mitt hjärtas knän, jag förödmjucar mig, jag överlämnar all den kraft den har bara till Dig och jag erkänner att mina synder är mycket allvarliga. Jag har ju syndat mot Ditt majestät och gjort ont i Din närvaro.

Jag har syndat mot Dig, Herre, min alltför gode Skapare, just mot Dig som har skapat mig till Din avbild och lik Dig och som gett mig så många skapade varelser, som jag får använda i min tjänst och som hjälper mig att

vara som Du; ack min Gud, det är mig till så stor förargelse att jag varit så kränkande mot Dig.

Jag har syndat mot Dig, o oändliga godhet, som är min milde Återlösare, just Du, som inte velat att jag skulle gå förlorad, eftersom Du nitälskat så oändligt för min frälsning och som stigit ned från himlen för att hårda ut med så mycket värkar och plågor som Du tagit på Dig för att försona mig med Din himmelske Fader och gottgjort hans gudomliga rättvisa för mig skull. Därför längtar jag efter att få åtnjuta hans nåd och välgärningar och inrättar mig efter dem när jag ropar till Dig om barmhärtighet för mina begångna synder.

Jag har syndat mot Dig, min Gud, som är min kärleksfulle välgörare, ja, mot Dig, som inte nöjt Dig med att ge mig alla gåvor och nådebevis, utan också gett Dig själv till mig med så slösande kärlek i detta vördnadsvärda och upphöjda Altarets Sakrament, som jag längtar efter och hoppas på för att förena mig med Dig, så att jag ännu djupare ur mitt hjärta kan be Dig om förlåtelse för all den otacksamhet som jag gjort mig skyldig till mot Dig.

Ack, Herre, hur många gånger har jag inte visat mig otacksam, olojal och otrogen i Din närvaro? Därför vet jag och bekänner att jag är en mycket ovärdig varelse, jag är bara stoft och aska, jag är intet, min Gud, och av den anledningen bönfaller jag Dig mycket ödmjukt att ha förbarmande med mig, som är så eländig, föraktlig och avskyvärd, så fasansfull inför Ditt majestät. Jag tar, o milde Jesus, alla synderna som är i mig och störtar ner dem i Dina dyrbara sår för att de där kan gå förlorade och förintas; jag kastar dem, min högt Älskade, in i Din gudomliga kärleks överväldigande eld så att de stryks ut och fullständigt förstörs, om det bara ville behaga Dig att så sker.

Jag kastar dem, min Gud, in i Din heliga kärleks heliga eld, för att det må behaga Dig att kväva och dränka dem, så att det aldrig mer kan talas om dem; oh! om jag ändå aldrig hade kränkt Dig utan tvärtom bevarat min själ i den renhet och oskuld som Du gav den efter dopet och förskönat, o, min Gud! Detta är en sådan smärta och en sådan förargelse för mig, därför

att jag ända tills i dag har tjänat världen, synderna och fåfängan, allt som förhindrat verkningarna av Din heliga nåd.

Men det jag verkligen skulle önska, min högt älskade Jesus, är att jag under hela mitt liv varit Dig till behag, att Du kunnat vara nöjd med mig och att jag alltid varit mottaglig för allt heligt Du velat ingjuta i mig; därför föreslår jag, min Gud, efter mycket övervägande, att jag genom Din nåd från och med nu får undfly och undvika allt som inte stämmer överens med Dig och att jag får vara beredd och känna mig rustad för att om möjligt uthärda döden tusen gånger, hellre än att vanära Dig och begå minsta ofullkomlighet och medvetet misshaga Dig.

Ack, min ljuve Jesus, om Du bara genom Din heliga mänsklighets förtjänster och genom Din allra heligaste moder och alla de utvalda, ville förlåta mig alla de förolämpningar, som jag begått sedan den dag då jag föddes ända tills nu!

IV

Fortsättning på denna övning som är passande för att förbereda sig att delta i den heliga mässan eller ta emot nattvarden.

V

Två mig, milde Jesus, med Ditt dyra blod, hela mig och helga mig helt så att jag med den rätta inställningen kan ta emot, inte bara detta allra heligaste och vördnadsbjudande sakrament, utan också dess fruktbärande dygder. Jag förmår det inte, om inte min själ renas från laster och synder av alla slag. Eftersom jag inom mig upplever så många fel och ändlösa ofullkomligheter, sporras jag att komma inför det sagda sakramentet i förhoppningen att, liksom av en hostia och genom en ljuvlig offergåva, bli renad och grundligt avtvådd varje synd.

VI

Här bör man göra en akt av ånger för sina synder, inte bara för sina egna utan också för andras.

Till detta kommer, Herre, alla mina oräkneliga tillkortakommanden som tillsammans med min längtan efter själens frälsning ger mig mod att

inbjuda Dig att vara min läkare, så att jag av Dig få ta emot en botande medicin för dem alla.

Jag lider så av att inte kunna låta bli att såra Dig i stället för att vara förenad med Dig och sammanfogad med Dig av kärlek. Det får mig att längta efter Din närvaro och att hoppas på att Du låter mig bli fri. Den önskan jag dessutom har att få en särskild nådegåva av Dig får mig att komma närmare Din närvaro. Genom att vara förenad med Ditt majestät, hoppas jag lättare få det jag ber om. Det finns ju ingenting som den evige Fadern kan förvägra Dig.

Först ber jag Dig evige Fader om ett inre ljus för att förstå vad som behagar Dig, om viljan att göra det, kraften att utföra det och nåden till min hjälp, så ber jag också om alla de dygder som krävs och är nödvändiga, som en prydnad där Din kärlek kan vila; en fullkomlig lydnad, en evangelisk fattigdom, en obefläckad kyskhet, en mycket djup ödmjukhet, en fridsam enkelhet och en serafisk välgörenhet, en djup vörndnad för Ditt Majestät, förakt för mig själv, en längtan efter att bli föraktad och förtalad, brinnande längtan att kunna härda ut, fullständig självförnekelse, en omedelbar vilja att också uthärda allt, i motgång som i medgång, mildhetens dygd, hjärtats sötma, stor välvilja och inre medlidande med mina närmastes dagliga behov, sorger och bedrövelser, praktisk givmildhet mot dem, förmåga att uppmärksam vaka över alla mina övningar, nykterhet och måttlighet för att förstå hur man rätt ska använda allt, hjärtats och känslornas kyskhet, och till slut kärlek till Dig, lika stor som den som alla skapade varelser skulle kunna visa Dig.

Min längtan flödar över för att tacka Dig, Herre, för alla Dina välgärningar som jag fått ta emot av Ditt majestät. Det gör min önskan så mycket större att ta emot det vörndnadsbudande sakramentet, fastän jag inte har något att ge Dig som liknar den Kalk som vunnit vår frälsning genom detta offer, som är en lovprisningens hostia, det vill säga Jesus Kristus i det allra heligaste och upphöjda sakramentet.

VII

Man måste härefter tacka Gud för allt det goda i skapelsen, återlösningen, rättfärdiggörelsen, förhärligandet, den särskilda kallelsen, det goda som givits åt helgonen vars högtider firas, det vill säga försoningens sakrament,

instiftandet av altarets heliga sakrament och allt i vilket Herren vill ge sig själv till oss.

VIII

Herre, mina närmastes barmhärtiga kärlek och medlidande ger mig kraft att komma inför Dig, eftersom det för de levandes frälsning och de avlidnas vila inte finns något mer undergörande än Jesu Kristi Blods utgjutande och därför, min Gud, har jag intentionen att be för den heliga Moder Kyrkan, vår helige fader Påven, för alla kardinalerna, patriarkerna, ärkebiskoparna, biskoparna, alla ordensföreståndare och prelater och för alla grader i Kyrkan i allmänhet; för kungarna, prinsarna, hertigarna och andra potentater, för alla jungfrur, änkor, föräldralösa, pilgrimer, fångar, sjuka och olycksdrabbade; också för alla syndare, hedningar, otrogna, heretiker och schismatiker; må det behaga Dig att omvända dem till Dig och särskilt ber jag för våra släktingar, allierade, vänner, välgörare och bekanta och särskilt också för oss själva och ber att *inför Gud få omnämna våra särskilda önskemål.*

Den överflödande lovprisning som vi är Dig och helgonen skyldiga uppmuntrar sporrar oss att ta emot Dig. Men vi vet att vi inte kan finna ett mer tillbörligt och sanningsenligt sätt att lovprisa Dig, så som Du förtjänar, än genom Din enfödde Sons frivilliga offer av sig själv, som vi frambär i detta heliga sakrament. Det är den kärlek och barmhärtighet som Du bär till mig som också ger mig sådana nålstyng för att själv vilja komma inför Dig, ja än mer, min Gud, här inför detta kärlekens sakrament, i vilket Du så tydligt har visat Din kärlek och genom vilket Du uppmuntrat mig att ge Dig en ömsesidig kärlek; därför vill jag ta emot Dig för att min själ skall mättas av detta andliga kött och jag omfamnar Dig, fylld av glädje i min själ, för att aldrig skilja mig från Dig utan älska Dig av hela mitt hjärta.

Ack, min Gud! När blir det så, att denna förening och samordning av kärlek blir sådan, att jag inte längre kan uthärda Din frånvaro? Min Gud, kom in i mig och träd in i min själ.

Törsten och längtan efter att älska Jesus Kristus mer och mer i mig driver mig också att komma till detta heliga bord, därför att Sakramentet i sig, som liksom all nåds flödande brunn, rymmer den levande källan till den helige Andes gåvor lika mycket som det innehåller vår frälsnings begynnelse, Din älskade Son Jesus Kristus.

Det jag skulle önska är att bli omvandlad i alla heliga personers hjärtan och själsliga kärlek för att lovprisa och tacka Dig högtidligt som Du förtjänar och är värd. Jag gläder mig och tror gränslöst mycket på denna övning.

Jag tackar Dig, o min ljuve Jesus, för denna kärlek som Du visat mig med sådana överdrifter, då Du steg ner från himlen på jorden och för min skull värdigades låta Dig insvepas i små tygtrasor och läggas att vila i några husdjurs krubba och livnäras av Din jungfruliga moders ljuvligt smakrika mjölk, då Du uthärdade fattigdom och brist på mat och pinades av ändlösa plågor och värkar. I Din ångest ville Du bestänkas med blod, fängslas ovärdigt, ovärdigt bindas som en tjuv, rättslöst dömas, knuffas och bli bespottad, iklädd en vit mantel som galen och förryckt; för mig eländiga synderska ville Du låta Dig grymt behandlas, hånas och smädas, pryglas med piskor, hudflängas och krönas med törnen, ja, på vanärande sätt fästas vid korset och, ovärdigt en människa, bjudas galla och vinäger att dricka. Herre, det är till Dig, som är himmelens och jordens allra mest beundransvärda Skapare, som jag talar, jag menar till Dig som styr alla ting med Din gudomliga Försyn och i vars närvaro alla ting är ett intet; likväl överger jag Dig helt utan kläder, föraktad och smädad och plågad av ihållande och oräkneliga smärtor. Det var

för min skull som Du hängdes på korset, ja, för min skull som Du utgöt Ditt dyrbara blod, för min skull som Du uthärdade en så skymflig död. Ack, min milde Jesus, min enda frälsning och mitt enda hopp, ge mig nåden att kunna älska Dig med livligt brinnande kärlek och i mitt inre utan uppehåll kunna lida med Din ångest genom att känna bitterheten i Dina sår och smärtor. Med min själs arm omfamnar jag Ditt ärofulla kors, ja, jag kysser och omhuldar det av kärlek till Dig och till Din ära.

Från och med nu hälsar jag de öppna såren på Dina dyra fötter och vördnadsvärda händer, som Du fått för min skull, och med vars hjälp jag skrivits in i Dina tjänares bok. Än en gång hälsar jag er, min Frälsares och Förlossares Jesu Kristi blödande sår, och ber er att omvandla mig helt i er.

Min allra mest lovprisade Herre, jag inser och bekänner inför Ditt gudomliga Majestät, att jag är den odugligaste och mest ömkansvärda varelse i hela världen och också att jag är ovärdig att bäras upp av den jord som jag vandrar på. Jag väljer med förkärlek att inskriva mig som tjänare för alla varelser som, för Din kärleks, skull ställts under mig. Med en ren och uppriktigt tjänande kärlek till Dig omfamnar jag alla som plågar och förföljer mig. Det ytterligt djupa begär jag har efter förening med Dig, min Gud, får mig att med en suckan utan avbrott längta efter Ditt majestät. Min längtan är att jag genom dessa Dina till ytterlighet gående välgärningar, min egen ljuvaste omvändelse och den kraft och de dygder de kan ge, kan helgas och renas från all orenhet som följer av laster och synder. Jag önskar, min Gud, om det behagar Dig, att bli befriad från alla prövningar och faror, alla frestelser som avlägsnar mig från Dig, och bli oskiljaktigt förenad med Jesus Kristus, min Frälsare och Återlösare, som genomgått så mycket för min skull.

Ack, Herre Gud! Hur stora har inte de smärtor varit som Du lidit och uthärdat? Ge mig, min Gud, verkligt medlidande och tacksamhet i mitt hjärta, så att jag fullständigt kan efterlikna Dig och i allt forma mig efter Dig.

IX

När man så utplånat sig inför Gud och uppväckts av Jesus Kristus, kan man gå till den heliga kommunionen med verklig tacksamhet för Hans sår och för att Han i sitt hjärta öppnat vårt hjärta, och ta emot Honom med en viss ljuvlig inre känsla, som följer av Hans kärleks och närvaros omvandlande kraft. Vi får omfamna Honom med så stor tillgivenhet som är oss möjlig och samtala förtroendefullt med Honom med ord och tankar som vi haft.

X

Min Gud, vem är Du och vem är jag? Du är min högt älskade, Du är min själs liv, uppväck mig till livet, så att jag inte längre är trolös mot Dig.

Ack, min Gud! Hur förargad och ledsen är jag inte för att berövat mig Din närvaro och kommit bort ifrån Dig.

XI

En annan gång kan ni upplyfta er i Anden genom en särskild akt av tillgivenhet och säga på följande sätt:

Min Gud, jag lovprisar Dig, jag tillber Dig, jag ger Dig femton tusen tacksägelse, jag ger Dig all den ära som alla de änglalika andarna ger Dig för så stora och uppenbara välgärningar. Det är för Din kärleks skull min Gud, som jag avstår från varje orätt, alla denna världens fåfängligheter, varje otillbörlig njutning, varje egenvilja och självtillfredsställelse. Jag lägger allt åt sidan och förkastar allt som är lägre än Du. Det är

därför jag inte nöjer mig med Dina gåvor, Dina nådegåvor, för jag vill ha Dig själv. Jag överlämnar mig helt åt Dig. Jag ber Dig att Du låter Din vilja med mig ske och fullbordas, ja, i mig, för tid och evighet, ty det är den som alltid är rätt och passande. Det är därför jag utan villkor vill gå med på allt för Din gudomliga kärleks skull, acceptera alla orättvisor och skändligheter för Ditt heliga Namns ära, hysa verkligt förakt för mig själv och bära alla slags motgångar, smärtor och sorger. Jag offerar mig till Dig, min Gud, och vill, om det behagar Dig, bli fräntagen all tröst genom sinnliga förnimmelser. Av kärlek till Dig kommer jag inte att vägra att leva i samma fattigdom som Du levt med i denna värld.

O, min ljuve Jesus, jag bönfaller Dig nu att kuva allt i mig som misshagar Dig. Driv därför ut från mig varje last och ofullkomlighet så att jag kan inrätta mig för att ta emot Dina nådegåvor. Pryd, försköna och berika min själ med Din heliga mänsklighets dygder och förtjänster. Ge mig, min högt älskade Jesus, en djup hjärtats ödmjukhet, förakt över mig själv, en stor längtan efter att missaktas, en fullständig underkastelse under andra, så som min sociala rang kräver. Jag ber Dig att ge mig mildhetens, tålmodets, och den barmhärliga kärlekens dygder, ett fullständigt behärskande av min tunga, mina lemmar och alla mina sinnen. Ge mig, min Gud, ett rent hjärta, fattigdom i anden och en inre frihet för att kunna flöda över i Dig, och en naturlig inåtvändhet. Omforma min ande lik Din mänskliga och saliga Ande, upplys mitt förstånd med bättre vetande, mitt minne genom ständig åminnelse av Dig, omforma min vilja med brinnande kärlek till Ditt majestät, min själ i förening med Din allra heligaste själ, ge dess krafter ordning och handledning, omforma kroppen lik Din kropp, den som är utan varje fläck och saknar varje syndfull orenhet. Upplys därför mitt inre med ljuset från Din gudomlighet, eftersom jag ju verkligen tror, att Du är fullständigt i mig på det sättet; jag bönfaller Dig i all ödmjukhet att från och

med nu se genom mina ögon, tala med min tunga och göra bruk av alla mina sinnen och lemmar för att åstadkomma det som är gott och som behagar Dig. Ack, min Gud! Må Du befria mig från alla hinder för denna mycket heliga och fullkomliga förening, som jag eftertraktar med Dig.

Det är min uppriktiga bön att Du, genom dessa aktningsvärda sår, ville leda mig in i min själs nakna djup där Du skapat mig, och hålla mig stängd inne i denna ljuvliga plats, som jag avvikit från genom syndens fördärv; omforma mig, Herre, helt i Dig, så att jag kan känna hur detta levande vatten sprider sig i mig genom den djupa kunskap om Dig jag får: ge mig nåden att få älska enbart Dig och få vila i Dig utan något som hindrar, i frid och glädje, till Ditt heliga Namns härlighet och ära.

XII

Bön till den heliga Jungfru Maria och till alla de Heliga för att be dem om deras hjälp och stöd inför Gud.

O, högt ärorika Jungfru Maria, vår Herre Jesu Kristi ljuvaste moder, min goda försvarare, se barmhärtigt till mig stackars arma syndare. O, du den lysande och tillbedjansvärda Treenighetens ojämförbart vackraste lilja, jag bönfäller dig, be för mig; må jag, genom din förmedling, med otadlig kärlek tillåtas omfamna din käre son Jesus Kristus och få en själ efter hans hjärtas behag.

Jag vänder mig till er alla helgon i Paradiset och till er alla lycksaliga, änglalika andar och bönfäller er att gynna mig särskilt och hjälpa mig med stödet från era böner. Be för mig, o ni, det himmelska fäderneslandets aldrig vissnande blommor, att jag i enlighet med era råd, behagar min högt älskade och danas efter

hans hjärta, så att jag kan lovsjunga Honom och ge Honom all ära här på jorden, så som ni gör i himlen.

XIII

Bön till Jesus Kristus om Kyrkans, föräldrarnas och vännernas alla behov.

Ack, min ädle och gode Jesus, förbarma Dig över mig, se med barmhärtighet till Din stackars Kyrka, förbarma Dig över alla för vilka Du utgjutit Ditt dyrbara Blod! Omvänd de stackars syndarna, led de vilseförda heretikerna tillbaka till sanningen liksom de olyckliga schismatikerna, upplys de ovetande hedningarna, som inte känner Dig. De samlas ju ändå i en och samma Kyrka och lovsjunger och ärar Dig. Bistå och tänk särskilt på alla dem som anbefallt sig åt min förbön och på dem som vill bli ihågkomna. Jag bönfäller Dig att genomföra Din heliga och allrådiga vilja genom min själs andlige rådgivare, genom alla mina överordnade, både andliga och timliga, alla mina vänner, nära anhöriga och välgörare, och redan i denna värld låta Dina nådegåvor flöda över dem, så att de med nådens hjälp kan bevara sig själva i renhet, kroppsligen och andligen. Jag bönfäller Dig Herre, att av barmhärtighet förlåta alla levande de synder som de aldrig begått mot Dig, ge dem nåden att ändra sig och göra bättring. Jag ber Dig för alla de avlidnas stackars själar, att det må behaga Dig att snart låta dem vila och i det saliga skådandet njuta Din gudomliga närvaro. Jag offerar Dig ditt rena och dyrbara Blod för dem, eftersom alla mina böner i sig själva är oanvändbara. Men, min Gud, jag förenar och

förbinder dem med dina allra heligaste böner och utnyttjar dem som gottgörelse för deras skuld. Jag offrar Dig din heliga och helgade mänsklighets förtjänster. Jag offrar Dig allt som Du velat göra och uthärda för vår frälsning i denna tårarnas sorgedal.

O, mitt hjärtas Gud, vem skall föra alla dessa stackars själar, som letts bort från den rätta frälsningens väg, tillbaka på den goda vägen?

Ack, min själs Herre, vem skall kunna återförena alla från Dig skilda syndare med Din nåd?

Tyvärr (o, min Gud) är dessa världsliga människor utanför frälsningen.

O, stackars kristna, se hur era tjänare och vänner utsätts för förföljelse och hur alla dessa olyckor tränger sig på dem på alla sidor! Ja, vem ska råda bot på allt ont och allt förtryckande?

O, stackars Kyrka (Å! Gud), alla dessa förföljelser som drabbar Din kära väninna och sköna maka, Kyrkan, vem undsätter henne, när det hela tiden stormar så kring henne?

Å! alla dessa korrumperade, varför alla dessa fördärvade i seder och sätt att leva?

O, dessa människoandar som skapats för att finna glädje i Dig, hur skall de på annat sätt (o, Du mitt hjärtas kärlek) finna det som kan inspirera dem och till slut få dem att göra det som är gott?

Säg mig (min Älskade och allt mitt goda), vem skall skänka vila åt dessa stackars själar som får lida så och gå igenom alla dessa plågor?

En första akt.

O Herre, Du som förbarmar Dig! Hur många nödställda ser Du inte i allt världens elände?

En andra akt.

O Du, som känner allt som rör sig i människorna och rannsakar hjärtan och njurar, Du utan vilken ingen varelse kan leva och bestå, på vilken allt beror som ett nät i händerna på den som råder över vår tid, våra åldrar och vedermödor! Du vårt goda, vår frälsning, utan Dig förmår vi ingenting, Du som känner alla Dina tänkande varelsers önskningar och behov, kom alla till undsättning, förse oss med allt vi behöver, ge alla Din nåd. Vi alla litat på Dig, åkallar Dig, för dem alla bönfaller jag Dig, hör min bön. O mitt hjärtas Gud, min själs liv, kom ihåg Dina skapade varelser och var barmhärtig mot dem.

O alla herrars Herre, dygdernas Herre och Konung, låt Dina nådegåvor regna ner över människorna som går så långt bort från den rätta vägen.

O! tillåt inte att de som skapats till Din avbild och är lika Dig evigt går förlorade.

O min själs liv, o, mina ögons ljus, jag ber Dig att se allt eländigt, tänk på denna olyckliga världs fattigdom.

O! kom alla till undsättning, Du som är allas Fader, allas Återlösare.

Å! omvänd de mäktiga herrarna så skall alla denna världs förblindade och förhärdade stackare också omvända sig.

Rör vid deras hjärtan, ja, rör livligt vid dem, o, min älskade Jesus, berör dem med Din befriande nåd.

Bulta, ja, bulta på dörren till deras samveten, min Gud, gör Din röst hörd.

Ring i öronen, dåna kraftigt och blås i anden så att de bävar för Dig och känner lusten att lämna synderna.

O min Gud, min älskade och käre brudgum, när ska det ske att Du har förbarmande med Ditt djupt bedrövade folk?

Åh, när blir det av, att Du ger Din Kyrka frid?

Oh, bevara Din Kyrkas försvarare. Oh! hjälp katolikerna; mitt hjärta, min kärlek och mitt allt, kommer Du att lämna oss i sticket till slut? Nej, överge oss inte!

O, om det bara ville behaga Dig att låta dem som älskar Ditt heliga namn segra över Din äras fiender.

Åh, Herre, säg nu, tills när tänker Du skjuta upp Din hjälp, Din undsättning, Dina nådegärningar och gåvor till dem som ber Dig om dem?

Hur långt fram i tiden vill Du glömma oss?

Hur långt fram i tiden vill Du skjuta på vår bön?

Hur länge till vill Du vara så obönhörlig?

Skall våra rop och vår längtan inte bli hörda i Din kärleks gemak?

Åh, Gud, hur länge får de svekfulla hugenotterna som kränker vår tro regera?

Fred, Herre! Fred till Ditt folk! Få ett slut på det hån de visar Dig!

Gör så att hycklarna skäms, ska Ditt tålmod fortfarande hårda ut så länge?

O, barmhärtige Fader, se till Dina barn med tålmod.

O, min högt älskade Herre, min Gud, säg mig ber jag Dig, kommer alla dessa välgörare med så många allmosor att fördöma sig själva?

Skall Du inte förbarma Dig över dem för deras bedrövelsens skull i dödsstunden?

Åh, åh, åh, barmhärtige Herre, överge dem inte!

Du är alla tings början och slut, evig, väldig och oändlig, omsluter allt, omfamnar hela universum och varje varelse är
medräknad och innesluten Din evighets sfär.

Ingen varelse är osedd i Din närvaro, alla människors barn känner Du och ingenting är heller fördolt för Dig.

Inför Dig är alla ting nakna, öppna och värnlösa, hjälp dem då var och en, enligt Din goda vilja och oändliga godhet, med deras behov.

O, Gud som är kärleken, så värd att vara älskad, hjälp Dina tjänare, gör Dig framför allt älskad och omtyckt av alla som står brud inför Dig.

O, spegel utan fläck, den eviga härlighetens strålande ljus, förälskade Ord, min ljuve Jesus, faderns avbild, avbild av Guds godhet, alla tings eviga tanke, i vilken alla varelser lyser och framträder, i vilken alla människor ser sig själva och betraktar sig själva, ser Du inte allt som fattas dem, kommer Du inte också alla dem till undsättning?

O, Du som frikostigt skänker allt utan varje förebråelse, skulle Du verkligen vägra dem som oupphörligen ber om Dina nådegåvor?

Kärlek utan slut, ge Dig själv och vi får allt.

O, himlarnas Gud, alla konungars på jorden Furste, som är tillstädes överallt utan att vara utsträckning av Dig själv, som genom Din oändlighet uppfyller allt, himmel och jord, utan att vara innesluten i något, som överskrider allt, vet allt utan att vara mer lärd, som ingen av Dina varelser kan undfly i någon del av världen eller utanför den; ha barmhärtighet med dem som är långt borta och dem som är nära.

Pax iis qui prope, et Pax iis qui longe (Frid åt dem som är nära och frid åt dem som är långt borta).

Och särskilt åt dem som särskilt bett mig att framföra deras böner på mina knän och låta deras löften och önskningar flöda över och framlägga allt de har behov av i Din närvaro.

O, kärlek, fördela bland dem Dina gåvor.

Amen, min högt älskade, min Herre, min Gud, allt mitt goda.

Övning i vilken det talas om själens förnämhet i form av monolog och som innehåller en verklig tacksägelse för välgärningar som erhållits av Gud.

O, Herre min Gud, vem är jag, denna stackars eländiga och ovärdiga varelse, som tar sig för att visa sig inför ett så högt och beundransvärt Majestät?

Jag bekänner, Herre, att jag är ovärdig att stödjas av jorden; och jag är förvånad över att inte alla likgiltiga varelser som omger mig reser sig upp mot mig för att straffa mig för oräkneliga och allvarliga oförrätter, som jag under så många år begått mot Dig.

Men ack, Herre, det är Din välvilja som håller mig uppe, Din godhet som står ut med mig och Din kärlek som inte kan tillåta att min själ går förlorad, därför att den är skapad till Din avbild och lik Dig.

Alltså, min Gud, om jag har fått ta emot ett sådant överflöd av det goda, har jag då inte skäl att gå in i mig själv och tänka efter, beakta och beundra allt det som jag åtnjuter så rikligt. Särskilt därför att Du inte nöjt Dig med att låta mig komma till som människa; jag är ju nu som ett Skaparens avtryck och typisk för varje varelse; Du har gjort mig efter Din avbild på ett sätt som bara tillkommer förnuftiga varelser.

Jag tackar Dig alltså, Herre, med femtontusen lovprisningar, femtontusen tacksägelse och femtontusen välsignelser för att det har behagat Dig att skapa mig som Din avbild och danat mig i likhet med Dig. Jag tackar Dig för att Du förskönat mig och berikat mig genom likheten med Dig och för att Du utrustat mig med förstånd och möjlighet till en evig salighet.

Men, Herre, ack! I Din godhet har Du inte varit nöjd och tillfreds med att förmedla dessa gåvor hur stora och överväldigande de än är, ty med dem har Du gett mig odödlig natur, oförstörbar substans, oändlig varaktighet och evigt liv.

Se därför, min själ, hur denne gode Gud, din Herre och Skapare, har gett dig ett evigt vara, och därefter livet, känslan och omdömet, och hur Han på alla sätt berikat dig såväl till det inre som till det yttre. Han har dessutom gett dig en förståelse för att kunna betrakta hur ofattbar Han är i sig själv eftersom han är alltings början och slut; se bara hur änglarna, som alltid har blicken fästad vid Honom, sträcker sig efter Honom i längtan och hur helgonen utan att kunna sluta smakar Honom med sådan njutning. Se hur Han med vishet styr alla varelser, hur Han

väl villigt förfogar över dem på lämpligt sätt, hur beundransvärt Han skapat allt med sin allmakt. Han har till och med på köpet gett dig vilja för att kunna älska Honom och allt som är beroende av Honom; med just denna vilja kan du hela tiden omformas i Honom; det är något du bör desto mer eftertrakta och desto mer sträva målmedvetet efter, eftersom Han själv lika mycket vill ge sig till dig och förena dig med Sig av kärlek.

Så också minnet, för att kunna bära Honom så tätt intill dig, att du aldrig glömmet Honom. Betrakta alltså Hans skönhet, så att du inser vilken skönhet det är du skall älska, eftersom du har en så vacker, lysande, fulländad och utomordentlig brudgum.

Om du bara inte tvivlade på Hans fulländning, skulle du omedelbart veta att Han är den skönaste av alla människobarn, den mest strålande av alla de skapade varelserna och den ädlaste av dem alla, ja, mer fullkomlig än vad någonsin änglarna har varit eller kommer att bli.

Tänk förutom detta på din respektingivande värdighet eftersom du är så ytterligt enkel och eftersom ingenting, absolut ingenting, kan komma in i din själ och stanna kvar hos dig utom den allra heligaste Treenighetens enkelhet och renhet; ty Gud är mer intimt i din själs renaste, än det du av dig själv kan äga hemligt.

Gläd dig därför, o min själ, över att få vara värdinna för en så högtstående och lysande gäst. Två dig, gör dig ren och jaga långt bort från ditt hjärta alla orättfärdiga, elakartade fläckar och spår av synd genom verklig ånger och sorg, för att bereda plats åt denne Herre som bor i dig, Han som är den gäst som inte har behov av något, eftersom Han i sig äger upphovet till allt som finns. Säg mig alltså min själ, blir du inte salig när du en gång finner vila med din Gud och kan säga i sanning, den som skapat mig har funnit vila i mitt tabernakel?

O min själ, säg mig igen, om du inte anser dig vara alltför girig, om en så förnäm gästs närvaro inte skulle räcka till för att tillfredsställa dig, eftersom du vet att Han är så givmild att Han säkert skulle förmedla ett överflöd av allt sitt goda och göra dig rikare med en oändlig mängd av sina gåvor.

Ack, min Gud, det kan väl ändå inte vara så passande för Dig, som är en så ädel furste, att låta varje gästgiveri Du tar in på, fortsätta att leva ovärdigt och fattiga. På grund av detta föreslår jag och tänker ställa min själ till Ditt förfogande för att ta emot Dig, som är min furste, min konung, min Skapare och min Frälsare. Jag vill undanröja mina ofullkomligheter och vill att hela mitt inre får njuta och glädja sig enbart i Dig, eftersom Du är den som i skönhet överträffar all skönhet och är mer beundransvärd än solens och månens skönhet och vars skönhet hyllas i himlen och på jorden, ja, i den visdom genom vilken alla härskaror av himmelska andar upplyses, i den mildhet och ljuvlighet, som alla de saligas kollegium berusas och mättas av, vill jag glädja mig.

Ge mig alltså nåden, min högt älskade Herre, att jag må kunna älska Dig genom Din heliga Moders och alla änglakörernas förtjänster, så att jag kan lovprisa, välsigna, älska och omfamna Dig av hela mitt hjärta tillsammans med alla Dina heliga och utvalda. För det är allt jag önskar, söker efter, ber om och hoppas uppnå genom att i detta syfte offra Dig alla mina gärningar och intentioner.

O, min själ, tänk alltså på ytterligare en fördel som förunnats dig och erkänn att ditt inre är så outtömligt att ingen varelse räcker till för att tillfredsställa ens dess minsta önskan, och att all glädje, friskhet, ljuva känslor och mildhet, ja, alla de skapade tingens rikedom, visserligen mycket väl kan påverka och röra vid hjärtat men ändå aldrig skänka det den fulla mättnaden.

Betänk också den stora makt Gud har gett dig över alla skapade djur. Du skall då erkänna att den sannerligen inbjuder till stor beundran. Ja, se dig uppmärksamt omkring och du skall förstå hur din Skapare har byggt och inordnat hela denna världs maskin för att tjäna dig och vara dig till gagn, och till detta änglarna som renar dina känslor och sätter dem i brand, som upplyser och ökar ditt förstånd; ja, hur stor är inte denna värdighet och sakkännedom som du får av sådana trösterika och skyddande lärare? Måtte Gud ha behag i att du kan se med vilken stor och livlig glädje de vill främja dem som ber, hur de bistår dem som mediterar och med vilken omsorg de ser till oss och hur mycket de längtar efter vår frälsning. Men det är inte allt; tänk också på himlen som betjänar dig med sin rörelse, ljuset som kommer från den med sitt rika inflöde, solen som upplyser dagen åt dig, månen med sitt nattliga ljus, elden som värmer den kalla luften, vattnet som tvättar bort allt illaluktande, svalkar din egen hetta och gör den karga jorden fruktbar, jorden själv som understöder dig så massiv som den är och som låter dig njuta av sin skönhet.

För så många välgärningar, Herre, som Du bevisat min själ och alla Dina skapade varelser, tackar jag Dig oändligt mycket och inbjuder dem alla att göra detsamma, och jag offrar mig för att stå i Din tjänst nu och för evig tid; jag ber Dig så långt jag förmår, att mitt offer får behaga Dig, fastän jag ber med ett kallt, försumligt och ljummet hjärta.

Övning för att tacka Gud också för sådana nådebevis och välgärningar som Hans Majestät skänkt och som kan praktiseras efter matutinen eller vid en annan lämpligare tidpunkt.

O Allsmäktige Gud, Skapare av himmel och jord, Du som är mitt liv, mitt goda och min lycka! Här står jag stackars fattiga, eländiga och ovärdiga varelse och vågar presentera mig inför Ditt gudomliga Majestät, vilket är så mycket mer anmärkningsvärt, eftersom jag vet att jag är ovärdigare än markens maskar på grund av min ofullkomlighet, men av hela mitt hjärta ändå längtar efter att ge Dig oändligt många tacksägelse och välsignelser. Men just därför att jag inte kan göra det på värdigt sätt, offrar jag Dig alla änglarnas, alla helgonens och alla dygdiga människors förtjänster och dygder, liksom också Din högtälskade Sons, för all barmhärtighet och all nåd, alla gåvor och välgärningar, som jag har fått av Dig sedan jag föddes och ända tills nu.

Och särskilt tackar jag Dig, min Gud, femtontusen gånger med lika många lovprisningar och välsignelser för att det behagade Dig att av ren godhet skapa mig till Din avbild och lik Dig.

Ja, jag tackar Dig oändligt mycket för att det behagat Ditt gudomliga Majestät att skapa alla varelserna för att jag skall kunna använda dem till min tjänst och för att Du sörjt för mig och bevarat mig från mitt livs början intill denna dag, både till kropp och till själ, och för att Du undandragit mig alla vådliga faror som utan Din nåd och välvilja annars hade blivit mitt fall. Du hade overseende med mig i så många år, trots att jag rullade runt i synder lika allvarliga som stora. Tyvärr har jag inte förtjänat sådan nåd när Du inte fördömde mig i mina olyckor som så många andra, som kränkt Dig mycket mindre än jag. Tvärtom slog Du dövörat till och varnade mig på så många olika sätt för min

frälsnings skull genom att inspirera mig så att jag kunde övervinna min olycka genom Din stora godhet och barmhärtighet.

Ja, jag tackar Dig o, min högt älskade, för att det behagade Dig att återlösa mig till priset av Ditt blod och genom att uthärda så många plågor för att gottgöra för mina synder, som var så lätta för mig att genomföra och begå, fastän jag visste att de misshagade Dig och berövade mig Din nåd.

Jag ger Dig också femtontusen lovprisningar, tacksägelse och välsignelser för den stora välgärningen att ha kallat mig till detta avskilda klosterliv genom vilket Du ger mig så många tillfällen att leva heligt. Och särskilt för att Du ända tills nu fortsatt att göra mig gott, fastän jag visat mig var så otacksam och utan att det kostat mig något fått nådebevis och förmåner och därigenom sårat Dig djupt.

XVIII

Här kan man fortsätta sin tacksägelse och särskilt nämna sådana välgärningar som man fått, liksom tacka Gud för den nåd Han gett vår Fru och alla helgonen, framförallt våra skyddshelgon och försvarare på deras festdagar.

Man bör också tacka uttryckligen för att Han under natten bevarat oss för många synder och för att Han bevarat oss i Sin närvaro under lovsången vid matutinen.

+

Ack, Herre! Vad ska jag, som är så fattig, naken och berövad alla tillgångar, ge Dig i lön och ersättning för så många goda ting och förmåner? Jag kan bara, Herre, ge Dig tillbaka det Du har gett mig,

kropp och själ, min vilja, och allt jag är; ja, jag offrar Dig min kropp med alla dess lemmar och sinnen, på det att det må behaga Dig att betvinga dem till en fullständig lydnad, så som jag förmår i allt som den helige Ande söker och begär av dem och särskilt ett fullständigt kuvande av alla de naturliga gärningarna som skulle kunna avleda mig från att nå fram till denna kärlek som jag av hela mitt hjärta önskar visa Dig, nämligen en förskansning mot alla sinnliga njutningar, även i små saker, som skulle kunna solka min själ.

Vad som kan sägas om slöhet i samtalen, egenkärt umgänge, nyfikenhet, sysslolöshet och lättsinnighet.

Jag offrar Dig allt som jag så ohämmat har begär till och alla dessa själsrörelser de uppväcker, ja, till exempel otyglade uttryck för kärlek, att inte kunna hålla tillbaka olika begär och ofta visa mig öppet ledsn, hysa fåfänga förhoppningar och vara egenkär i glädjen, vara självsvåldig och brusa upp; jag beslutar mig för att nu hålla dem i styr så att jag kan ordna dem enligt Din vilja och inte låta dem behärska mig igen eftersom de leder mig fel.

Jag offrar Dig, o Herre min Gud, min själ med alla dess krafter för att använda dem för meditation och eftertänksamhet, för allt som kan leda mig till att lära känna Dig och Din kärlek, så att jag överhuvudtaget inte kan avvika från den.

Jag offrar, Herre, särskilt min vilja, eftersom jag nu förstår att jag skött min skyldighet att engagera mig i Din heliga tjänst mycket illa, vilket fyller mig med fruktan och rädsla. Det smärtar mig mycket, Herre, att jag inte överlämnat mig till Dig ända in i döden. Så nu i denna stund ställer jag mig helt under Ditt heliga hägn och beskydd; må det bli så, att det jag själv vill i allt sammanfaller med det Du också vill; jag tänker på detta och bestämmer mig för att med all tillit ta Din utsträckta hand och ur den ta emot vad Du än

vill ge mig, det må vara tröst eller sorg, hälsa eller sjukdom, död eller liv och allt annat liknande. Det är därför jag uppoffrar denna timma för att inte på något sätt bara göra min egen vilja.

Herre, det är så här jag hädanefter vill förstå Din kärlek, genom att fullständigt avstå från mig själv; jag skall underställa den egna viljan min överordnades och min andlige rådgivares vilja och samtidigt inte livnära någon egen tanke, som jag förstår inte skulle tilltala dem och vilja vara dem så undergiven, att jag inte skulle kunna motsätta mig vad de själva vill. Amen.

LITANIA TILL JESUS KRISTUS

vår Frälsare.

Herre, förbarma Dig över oss,

Jesus Kristus, ha medlidande med oss,

Herre, förbarma Dig över oss.

Jesus Kristus, hör oss.

Jesus Kristus, bönhör oss.

Himmelske Fader, o Gud! Förbarma Dig över oss.

Guds Son, världens Frälsare, o Gud! Ha medlidande med oss.

LITANIA TILL DEN HELIGA JUNGFRUN MARIA

bed att vi blir värdiga Jesu Kristi löften.

Kyrkans bön.

Herre Gud, vi ber Dig, medgiv att vi Dina tjänare får njuta den eviga hälsan till kropp och till själ, att vi genom den allra saligaste Marias, alltid jungfru, ärorika förbön, befrias från nuvarande sorger och får bära frukt i den eviga glädjen.

Genom Jesus Kristus vår Herre.

Slut

Kapitel XIII

Samtida eftermälen och bönhörelse i vår tid.

De vittnesbörd om Madame Acarie som finns bevarade fungerar som ett slags "andligt förstoringsglas" och hjälper oss att komma henne närmare tvärs genom de århundraden som skiljer henne från den moderna läsaren. Avsikten är här emellertid inte att ge ett så noggrant porträtt som möjligt. Även om det vore möjligt skulle man inte uppnå det väsentliga som är att låta hennes helighet påverka oss och påverka vårt eget sätt att be och få en

mer intim relation till Gud. Man får acceptera att vittnesbörden ger ovärderlig information men också att de i någon mån förutbestämmer hur vi ska förhålla oss till henne. Det viktiga förblir att, trots att det "andliga förstoringsglaset" något avgränsar bilden av denna heliga kvinna, hon ändå förblir öppen för en personlig kontakt och en personlig uppfattning om hennes andliga särdrag.

Källorna till dessa vittnesbörd är olika brev som kommer att citeras här i ett försök att få fram en andlig profil. Gemensamt för vittnesbörden är att det var det personliga mötet med henne och samtalen som hade störst betydelse.

Den mest kände av dem som stod syster Marie nära är den helige Frans av Sales. Med kännedom om detta helgons egen historia och andliga kvarlåtenskap måste hans iakttagelser antas höra till de verkligt pålitliga vittnesbörd, som den som vill bli mer bekant med Marie kan ha nytta av.

Frans av Sales beundrade Madame Acarie. Han betraktade henne som ett äkta helgon redan före hennes död. Han såg i henne ett tydligt samband mellan de gåvor hon fått av den helige Ande och det intensiva andliga och även i bästa mening världsliga liv hon levde. För honom var den kristna människans första förpliktelse att lovsjunga Gud i ord och handling och i det avseendet observerade han hos sin vän och konfident otaliga bevis. Om de särskilda andliga erfarenheterna – extaserna, hennes stigmata – talade hon ytterst lite. Hennes bikt gjorde stort intryck på honom och samtalen med henne ansåg han alltid var upplyftande för honom själv, samtidigt som han som biktfather tyckte att hon överdrev ofrivilliga och naturliga brister. Själv ansåg hon tydligen att hon som biktbarn faktiskt borde betona sitt eget andliga korsbärande.

Långt efter hennes död fick Frans de Sales svara en präst, som ville veta lite mer i detalj "om den heliga damen". Han svarade att han var så imponerad av hennes dygd, att han som biktpräst aldrig vågat ställa några frågor om hennes själliv, utöver vad hon själv sagt till honom. Det som framför allt gjort sådant intryck på honom var biktens ovanliga karaktär och uppriktighet i den meningen att hon alltid betonade sin andliga fattigdom och sin ofullkomlighet. Denna sida hos henne är inte svår att upptäcka i de "sanna övningarna".

I ett brev 1620 till Madame Acaries äldsta dotter, som då var priorinna i Karmel i Orléans, säger han i förtroende "att han aldrig kunde tänka på hennes mor utan att dra andlig nytta av det han blev påmind om".

1621 på våren skriver Frans de Sales i ett annat brev: "Jag har hört att man vill trycka en bok om hennes liv. Vilken tjänst skulle hon inte göra oss, och också dem som lever i världen, om denna historia om hennes liv på jorden blev väl återgiven. Jag har så stor kärlek och vördnad för denna heliga person och ett stort behov av att ofta tänka tillbaka på de fromma känslor hennes personlighet och hennes alltid vörtnadsfulla nattvard uppväckte i mig under de sex månader jag i praktiken var hennes ordinarie biktfader".

Senare samma år skriver han till en okänd mottagare: "Jag begick verkligen ett stort misstag som inte drog mer andlig nytta för egen del genom de djupt religiösa samtalen med henne. För hon hade gärna öppnat hela sin själ för mig om inte den djupa respekt jag hade för henne höll mig tillbaka och hindrade mig att fortsätta".

Också andra präster har i efterhand beklagat sig över förlorade tillfällen till samtal med Madame Acarie, bland andra en berömd präst som varit biktfader först för Henrik IV och sedan för Ludvig XIII: "En av de viktiga förpliktelser som Gud gett mig är att lära känna en sådan själ och ofta stå i nära kontakt med henne. Och om det är något som får mig att känna mig skyldig, så är det att inte ha dragit den nytta jag kunnat och bort ha av dessa samtal (25 maj 1619)".

En annan känd präst vittnade efter hennes död om hur han själv och andra upplevt mötet med henne: "Hon upplyste med sina ord dem som förstod sin religion, hon tände hjärtan, hon tog villfarelser ur själarna och förändrade det inre livet, så att knappast någon som hälsade på hos henne kom hem igen utan att ha blivit sällsamt berörd av Gud. Jag kan i sanning säga att jag aldrig kom nära henne utan att känna något speciellt från Gud i hjärtat och utan att få ett nytt nådens ljus".

En av Madame Acaries biktfäder, fader Binet, såg framför allt i hennes bikt bevis på mycket stor kärlek, till skillnad från vissa nutida bedömare som bara vill se en sjuklig skuldmedvetenhet: "Hennes intima närhet till Gud var så stor att minsta fel fyllde hennes hjärta med de

häftigaste förebråelser". Han fortsätter: "Fastän hon i bikten nästan inte sade någonting var hennes hjärta så genomborrat av smärta och av så häftig gråt, att hon knappt kunde få fram ord".

Biktfadern André Duval var liksom Frans av Sales också berörd av biktens exceptionella karaktär: "Hon bekände sina fel som hon tänkte dem, direkt i sina tankar, utan att maskera dem eller förminska något av deras betydelse. I bikten var hon så uttömmande att hon tog upp till och med minsta ofullkomlighet som inte var synd; ganska ofta kunde man inte finna något att ge avlösning för".

André Duval var den förste som efter hennes död skrev en biografi, som utgavs 1621. I 24 år hade han varit hennes andlige rådgivare.

Efter Madame Acaries död gav Frans av Sales några personer, bland dem Angélique Arnault, som då var abbedissa i Maubuisson innan hon anslöt sig till Port-Royal, följande sammanfattning: "man undrar om man inte i samvetsrannsakan borde skilja på mindre, förlåtliga synder och ofullkomligheter. Jag hyser inget tvivel om att det är bra att göra det, i alla fall för dem som kan det. Men av två hundra finns inte två som klarar det, till och med de mest helgade kommer inte över hindren; bara detta drar med sig så mycket besvärligheter och brister i bikten; biktfäderna får svåra problem i sådana fall, eftersom det är nödvändigt för dem att avgöra om det handlar om synd och i så fall kunna ge avlösning. Och kanske kan jag i det här ämnet få säga er, att det hände mig en dag, när jag hörde den saliga syster Maries av Inkarnationen bikt, medan hon var i denna värld. Efter att ha hört hennes bikt två eller tre gånger anklagade hon sig inför mig för flera bristfälligheter. Och när hon hade sagt allt, sade jag henne att jag inte kunde ge avlösningen, därför att det hon anklagade sig för inte var grund för sådan avlösning, vilket förvånade henne mycket, därför att hon aldrig gjort denna skillnad mellan synd och bristfällighet. Som jag förstod hennes belägenhet bad jag henne att lägga till en synd som hon hade begått tidigare, som ju systrar gör. Hon tackade mig för den kunskap jag gett henne om det hon varit okunnig. Nu ser ni alltså hur svårt det är, för trots att denna själ var så upplyst, hade hon levt så länge ovetande om denna sak".

Frans av Sales är teolog och tillämpar Kyrkans sakramentalteologi. Det är möjligt att han därför inte ser det som andra upptäckt, nämligen hur och vad det är, och hur det kommer till uttryck att

faktiskt vara förälskad i Gud. Det är på en helt annan nivå och måste förstås för sig. Det mest utmärkande draget hos Madame Acarie - syster Marie av Inkarnationen, är kärlek, passionerad kärlek, till Gud. "Övningarna" är en kärlekens Höga Visa, ett överflödande vittnesbörd om denna barnsligt intima, men ändå läromässigt insiktsfulla, gudsrelation .

Slutligen vågar man kanske göra en jämförelse med själva evangeliet. Alla dessa vittnesbörd påminner nämligen om den erfarenhet lärjungarna hade vid mötet med Jesus på vägen till Emmaus efter hans uppståndelse: "Var inte våra hjärtan brinnande i oss, när han talade till oss på vägen och förklarade Skrifterna för oss? (Luk 24:32)".

+

Några bönhörelser i modern tid.

Jag vill att ni ska veta att den saliga Marie av Inkarnation verkligen hjälper. Jag mår mycket bättre nu när nervknutarna har försvunnit. Cancerläkaren och kemoterapiläkaren är förvånade. Jag bär på den relik av den saliga Marie av Inkarnation som jag dagligen kramar om och ber henne att inför Guds i Hans godhet upprepa de vackra bönerna, som hon har skrivit, t.ex "O, mitt hjärtas och mitt livs Gud, kom ihåg dina skapade varelser och visa dem barmhärtighet".

(Anonym, Île de France, 2009).

Tack för era böner och tack till de saliga Anna av S:t Bartolomaios och Marie av Inkarnationen för deras förböner inför Herren under året som gått med min olyckliga historia som inneburit domstolsförhandlingar, rättshjälp och advokater o.s.v.

(Anonym, Île de France, 2009).

Jag har vallfärdat till Madame Acaries grav i Karmel, Pontoise. Här kände jag igen stämningen som ministrant för länge sedan när fader E. firade mässan. Men framför allt fick jag i närheten av den Saligas kropp återuppleva ögonblicket då Herren kallade mig till sin tjänst.

(Fader T, Île de France, 1997).

Tack för den nåd jag fått genom Madame Acaries förbön. Rafael döps 14.10 2007. Gabriel och Matteo döps 24 november. Innan de föddes bad vi den Saliga för dem. Jeremy mår bra, men hans föräldrar skulle vilja ha ett barn till. Maëlle är inte döpt än. Lukas är en jättesöt liten pojke. Alla föddes med hjälp av systrarnas förböner i Karmel Pontoise, och vi fortsätter att vara förenade med dem i bönen,

(Marie Pierre, nunna)

+

Kapitel XIV

Tre böner av Madame Acarie, den saliga Marie av Inkarnationen.

O, spegel utan fläck.

Min Gud, jag lovprisar Dig.

O, min ljuve Jesus, jag bönfaller Dig nu.

O, spegel utan fläck, den eviga härlighetens strålande ljus, förälskade Ord, min ljuve Jesus, Faderns avbild, avbild av Guds godhet, alla tings eviga tanke, i vilken alla varelser lyser och framträder, i vilken alla människor ser sig själva och betraktar sig själva, ser Du inte allt som fattas dem, kommer Du inte också alla dem till undsättning? O, Du som frikostigt skänker allt utan varje förebråelse, skulle Du verkligen vägra dem som oupphörligen ber om Dina nådegåvor? Kärlek utan slut, ge Dig själv och vi får allt.

+

Min Gud, jag lovprisar Dig, jag tillber Dig, jag ger Dig femton tusen tacksägelser, jag ger Dig all den ära som alla de änglalika andarna ger Dig för så stora och uppenbara välgärningar. Det är för Din kärleks skull min Gud, som jag avstår från varje orättfärdighet, alla denna världens fåfängligheter, varje otillbörlig njutning, varje egenvilja och självtillfredsställelse. Jag lägger allt åt sidan och förkastar allt som är lägre än Du. Det är därför jag inte nöjer mig med Dina gåvor, Dina nådegåvor, för jag vill ha Dig själv. Jag överlämnar mig helt åt Dig. Jag ber Dig att Du låter Din vilja med mig ske och fullbordas, ja, i mig, för tid och evighet, ty det är den som alltid är rätt och passande. Det är därför jag utan villkor vill gå med på allt för Din gudomliga kärleks skull, acceptera alla orättvisor och skändligheter för Ditt heliga Namns ära, hysa verkligt förakt för mig själv och bära alla slags motgångar, smärtor och sorger. Jag offerar mig till Dig, min Gud, och vill, om det behagar Dig, bli fräntagen all tröst genom sinnliga förnimmelser. Av kärlek till Dig kommer jag inte att vägra att leva i samma fattigdom som Du levt med i denna värld.

+

O, min ljuve Jesus, jag bönfaller Dig nu att kuva allt i mig som misshagar Dig. Driv därför ut från mig varje last och ofullkomlighet så att jag kan inrätta mig för att ta emot Dina nådegåvor. Pryd, försköna och berika min själ med Din heliga mänsklighets dygder och förtjänster. Ge mig, min högt älskade Jesus, en djup hjärtats ödmjukhet, förakt över mig själv, en stor längtan efter att missaktas, en fullständig underkastelse under andra, så som min sociala rang kräver. Jag ber Dig att ge mig

mildhetens, tålamodets, och den barmhärtiga kärlekens dygder, ett fullständigt behärskande av min tunga, mina lemmar och alla mina sinnen. Ge mig, min Gud, ett rent hjärta, fattigdom i anden och en inre frihet för att kunna flöda över i Dig, och en naturlig inåtvändhet. Omforma min ande lik Din mänskliga och saliga Ande, upplys mitt förstånd med bättre vetande, mitt minne genom ständig åminnelse av Dig, omforma min vilja med brinnande kärlek till Ditt majestät, min själ i förening med Din allra heligaste själ, ge dess krafter ordning och handledning, omforma kroppen lik Din kropp, den som är utan varje fläck och saknar varje syndfull orenhet. Upplys därför mitt inre med ljuset från Din gudomlighet, eftersom jag ju verkligen tror, att Du är fullständigt i mig på det sättet; jag bönfäller Dig i all ödmjukhet att från och med nu se genom mina ögon, tala med min tunga och göra bruk av alla mina sinnen och lemmar för att åstadkomma det som är gott och som behagar Dig. Ack, min Gud! Må Du befria mig från alla hinder för denna mycket heliga och fullkomliga förening, som jag eftertraktar med Dig.

Det är min uppriktiga bön att Du, genom dessa aktningsvärda sår, ville leda mig in i min själs nakna djup där Du skapat mig, och hålla mig stängd inne i denna ljuvliga plats, som jag avvikit från genom syndens fördärv; omforma mig, Herre, helt i Dig, så att jag kan känna hur detta levande vatten sprider sig i mig genom den djupa kunskap om Dig jag får: ge mig nåden att få älska enbart Dig och få vila i Dig utan något som hindrar, i frid och glädje, till Ditt heliga Namns härlighet och ära.

+

Viktiga årtal i Madame Acaries liv och
några historiska och kulturella referenser under reformation och
motreformation i Europa.

- 1540 Påven Paulus III godkänner *Societas Jesu*, grundad av den helige Ignatius av Loyola.
- 1546 Martin Luther dör i Eisleben.
- 1558 Elisabeth I drottning av England .
Karl V tysk-romersk kejsare (Carlos I i Spanien) dör i kloster i Spanien,
begravd i El Escorial.
Äktenskap mellan kronprins Frans II Valois, 14 år, och Maria Stuart
Drottning av Skottland, 16 år, inga barn.
- 1559 Giovanni Angelo de Medici påve som Pius IV.
- 1560 Frans II Valois avlider 15 år gammal i Orléans.
- 1562 1 mars, massakern i Wassy i nordöstra Frankrike. Hertigen Frans de Guise
utlöser ofrivilligt religionskrigen mot hugenotterna.
25 juli, parlamentet i Bordeaux avlägger trohetsed till Kyrkan.
S:ta Teresa av Avila påbörjar " Fullkomlighetens väg" (fullbordat 1566).
- 1563 Konciliet i Trient avslutas.
- 1564 Jean Calvin dör i Genève.
- 1565 Mary Stuart, änka efter Frans II av Valois, gifter sig med Lord Darnley.
Deras son blir Jakob VI av Skottland och Jakob I av England.
- 1566 Barbe Avrillot föds i Paris den 1 februari.
Michele Ghislieri påve som Paulus V.
- 1567 Frans av Sales föds utanför Annecy, Savoyen.

Filip II av Spanien sänder hertigen av Alba att skoningslöst förfölja och
avrätta protestanter i Spanska Nederländerna.

S:t Johannes av Korset samtalar första gången med S:ta Teresa av Avila i
Medina.

1572 Massakern på hugenotterna på S:t Bartolomaiosdagen i Paris.

Familjen Acarie vallfärdar som tacksägelse för dottern Barbe
till Notre Dame de Liesse i Picardie.

Ugo Bueneocompagni påve som Gregorius XIII.

1575 Pierre de Bérulle föds nära Troyes i Frankrike.

Oratoriefädernas kongregation godkänns av påven

1577 Michel de Montaigne börjar skriva sina *Essais*.

S:ta Teresas av Avila " Den inre borgen" .

1582 Äktenskap mellan Barbe Avrillot och Pierre Acarie.

Teresa av Jesus dör i armarna på den Saliga Anna av den helige
Bartolomaios i klostret Alba de Tormes, Salamanca, Spanien.

1585 Felice Peretti påve som Sixtus V.

1587 Mary Stuart drottning av Skottland avrättas på Fotheringhay Castle.

1588 Francis Drake besegrar Filip II:s av Spanien " Oövervinnerliga Armada" .

1589 Henri duc de Guise och brodern, Louis II le Cardinal de Guise, mördas i
Blois.

1590 Paris belägras av Henrik av Navarra i maj – augusti.

Madame Acarie bistår dem som flyr in till Paris under belägringen.

Marie Avrillot, Madame Acaries mor, dör.

1591 Johannes av Korset dör i Ubeda, Andalusien, Spanien.

1593 Pierre Acarie förvisas från Paris.

Madame Acaries första stigmata.

Henrik av Navarra uppger protestantismen och ber om avlösning
i den Katolska kyrkan.

1594 Familjen Acaries egendom i Paris beslagtas.

1596 Den absoluta monarkins teoretiker, Jean Bodin, dör i Laon.

Pierre Acaries befattning vid *la Cour des Comptes* säljs och Madame

Acarie kan flytta tillbaka till huset på Rue des Juifs med barnen.

Madame Acarie faller svårt och bryter lårbenet första gången.

1601 Det första budskapet från Teresa av Avila till Madame Acarie i början av
sommaren genom en uppenbarelse.

1602 Det andra budskapet från Teresa i början av året.

1603 Elisabeth I dör i Richmond Palace utanför London.

1604 Den 15 oktober anländer de spanska systrarna till Paris.

Den 18 oktober grundas det första teresianska klostret i Paris av de
spanska systrarna mitt emot dagens kyrka Val-de-Grâce.

1605 Camillo Borghese, påve som Paulus V.

Moder Angélique påbörjar reformen av *Port- Royal des Champs*, söder

om Versailles.

- 1610 Henrik IV mördas utanför Louvren i Paris den 14 maj av François Ravailac.
- 1611 Oratoriefädernas kongregation införs i Frankrike av Pierre de Bérulle.
- 1613 Pierre Acarie dör i hemmet i Paris.
- 1614 15 februari, Madame Acarie inträder i Karmel i Amiens.
Mars-april, livshotande hjärnblödning.
7 april, iklädning av ordensdräkten.
- 1615 8 april, högtidlig profession
- 1616 Vald till priorinna i Amiens. Valet ej formellt bestyrkt.
Förflyttning till Karmel i Pontoise i december.
- 1618 Madame Acarie, syster Marie av Inkarnationen, dör 54 år gammal den 18 april i Pontoise.
- 1622 Första utgivningen av syster Marias av Inkarnationen " De sanna Övningarna" .
- 1791 Saligförklaring av Marie av Inkarnationen (Pius VI).

+

Innehåll

Inledning

Kapitel I

Stark som döden är kärleken

Kapitel II

Personbiografi och historisk bakgrund

Kapitel III

Äktenskapet

Kapitel IV

Socialt karitativt arbete

Kapitel V

Början till karmelitisk kallelse

Kapitel VI

I religionskrigens skugga

Kapitel VII

Sociala värderingar, fostran och kompetens

Madame Acarie som kompetent egenföretagare

Kapitel VIII

Kort historisk tillbakablick

Kapitel IX

Motreformationen och det teresianska Karmel

Kapitel X

Från Madame Acarie till syster Marie av Inkarnationen

Kapitel XI

Försök till analytisk kommentar till den saliga syster Maries av
Inkarnationen liv och skriftliga verk

Kapitel XII

De sanna övningarna

Början till denna övning är lämplig för att bikta sig och erkänna sin intighet och andliga fattigdom och för att frambära sig helt till Gud. (I)

+

Här återkallar man tyst i minnet sina fel och ofullkomligheter, uppväcker hjärtats ånger och kastar dem i denne gode Herres blödande sår med ett stort erkännande av sin egen del i detta. Man talar till Gud på det sätt som följer. På så sätt övar man sig för att morgon och kväll rannsaka samvetet eller innan man närmar sig Försoningens heliga sakrament. (II)

+

Fortsättning på denna övning som är passande för att förbereda sig att delta i den heliga mässan eller ta emot nattvarden. (IV)

+

Här bör man göra en akt av ånger för sina synder, inte bara för sina egna utan också för andras. (VI)

+

Man måste härefter tacka Gud för allt det goda i skapelsen, återlösningen, rättfärdiggörelsen, förhärligandet, den särskilda kallelsen, det goda som givits åt helgonen vars högtider firas, det vill säga försoningens sakrament, instiftandet av altarets heliga sakrament och allt i vilket Herren vill ge sig själv till oss. (VII)

+

När man så utplånat sig inför Gud och uppväckts av Jesus Kristus, kan man gå till den heliga kommunionen med verklig tacksamhet för Hans sår och för att Han i sitt hjärta öppnat vårt hjärta, och ta emot Honom med en viss ljuvlig inre känsla, som följer av Hans kärleks och närvaros omvandlande kraft. Vi får omfamna Honom med så stor tillgivenhet som är oss möjlig och samtala förtroendefullt med Honom med ord och tankar som vi haft. (IX)

+

En annan gång kan ni upplyfta er i Anden genom en särskild akt av tillgivenhet och säga på följande sätt:

Övning i vilken det talas om själens förnämhet i form av monolog och som innehåller en verklig tacksägelse för välgärningar som erhållits av Gud. (XI)

+

Bön till den heliga Jungfru Maria och till alla de Heliga för att be dem om deras hjälp och stöd inför Gud. (XII)

+

Bön till Jesus Kristus om Kyrkans, föräldrarnas och vännernas alla behov.

+

Övning i vilken det talas om själens förnämhet i form av monolog och som innehåller en verklig tacksägelse för välgärningar som erhållits av Gud. (XIII)

+

Övning för att tacka Gud också för sådana nådebevis och välgärningar som Hans Majestät skänkt och som kan praktiseras efter matutinen eller vid en annan lämpligare tidpunkt. (XVII)

+

Här kan man fortsätta sin tacksägelse och särskilt nämna sådana välgärningar som man fått, liksom tacka Gud för den nåd Han gett vår Fru och alla helgonen, framförallt våra skyddshelgon och försvarare på deras festdagar.

+

Man bör också tacka uttryckligen för att Han under natten bevarat oss för många synder och för att Han bevarat oss i Sin närvaro under lovsången vid matutinen.(XVIII)

+

Kapitel XIII

Samtida eftermälen och bönhörelse i vår tid

Kapitel XIV

Tre böner av Madame Acarie, den saliga Marie av Inkarnationen.

+

Viktiga årtal i Madame Acaries liv och
några historiska och kulturella referenser under reformation och
motreformation i Europa.

+

Källor

Site officiel consacré à Madame Acarie, www.madame-acarie.org

Blandine Delahaye , föredrag , *Esquisse du portrait spirituel*, 21 mars 2004,
www.madame-acarie.org

Jean Dujardin, Oratoriefäderna, föredrag, *L'Incarnation, spiritualité de Madame Acarie*, mars 2006, www.madame-acarie.org

Michel Picard, *Madame Acarie, un portrait d'après ses contemporains*,
Téqui, 2004

Anne Steinmann, *Carmel vivant*, 1963

Jönköping, 14 oktober 2018